

Geoffrey Hodson

Az angyali seregek

Fordította: N. I. 1928.

Számítógépes változat: Tohai Éva, 2004.

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Tartalom

Előszó
Bevezetés

Fejezet

I. rész

I. Az angyalok tudata
II. Az angyalok hitvallása

II. rész

III. A föld és a föld szellemei
IV. A tűz és a tűz szellemei
V. A víz és a víz szellemei
VI. A levegő és a levegő szellemei

III. rész

VII. Az Egy Élet
VIII. Az Istenhez vezető napfényes ösvény
IX. Hódolat a Napnak

IV. rész

X. A Logosz
XI. A szellemi nap világossága

Előszó

Húsz évvel ezelőtt nehezen lehetett volna elképzelni, hogy az angyalok és tündérek létezésébe vetett hit oly széles körben elterjedjen, mint ahogy manapság. Az emberek szemlélete az egész világon olyan változáson ment keresztül, hogy most már sokkal kevésbé utasítják el gúnyolódva a szokatlan eszméket. A minap olvastam egy gépről, melyet egy jól ismert villanyszerelő cégnél találtak fel. A gép ajtókat nyitott, ventilátorokat indított el, villamos-seprőgépet működtetett, csizmákat fényesített, vagy más cselekedeteket hajtott végre engedelmesen az emberi hang parancsára. Az elv eléggé egyszerű volt: - a hang egyező rezgése – és számos hangvilla, melyek hang-szelektorokként szolgáltak. A tudomány olyan sok csodát produkált már, hogy létrehozóikat csodatevőknek lehetne tartani, és ezért most az emberek már sokkal kevésbé tagadják annak létezését, ami számukra eddig csupán ismeretlen volt, mint pár évvel ezelőtt.

Néhány évvel ezelőtt dr. Evans Wentz, aki amerikai, valamint európai egyetemeken tudományos és egyéb fokozatokat szerzett, Angliába ment, s ott tündérekről szóló népi történeteket gyűjtött. Az összegyűjtött bizonyítékok olyan meglepőek voltak, hogy meggyőződött a tündérek létezéséről és feljegyzéseit egy kivételesen érdekes könyvben: TÜNDÉR-HIT A KELTA ORSZÁGOKBAN cím alatt hozta nyilvánosságra. Valamivel később Sir Arthur Conan Doyle AZ ANGYALOK ELJÖVETELE című könyvében magyarázgatta a természet-szellemekről készült figyelemreméltó fényképeket, amiket Mr. E. L. Gardner megvizsgált. A képek létrejöttének körülményeiben eddig senki sem talált kifogásolnivalót.

Tény, hogy a bizonyítékok tekintélyes mennyisége áll rendelkezésre arról, hogy vannak, akik látják, és érintkezni tudnak az angyali birodalom tagjaival. A minap átnéztem egy képes folyóiratot, amelyet még 1911-ben szerkesztettem és találtam ott egy utalást London püspökétől, aki a Szent Pál templomban elbeszélte, hogy (Harryngay-ban) az ő gyülekezeteiben a gyermekek angyalokat láttak.

Nagy érdeklődéssel figyeltem Geoffrey Hodson újabb írásait. Akik ismerik Hodson-t, - mint ahogy én ismerem és tisztetem őt évek óta -, azoknak nem szükséges bizonyítani őszinteségét és tökéletes becsületességét. Életét felebarátai állandó szolgálatában töltötte el; az ő nagy, veleszületett képességei – a pszichikai képességek – bőségesen rendelkezésére állnak mind a komoly kutatóknak, mind annak a sok más embernek, aki szenved. Bár nekem nincs olyan széleskörű tapasztalatom angyali barátainkkal és angyal-társainkkal kapcsolatban, mint Hodsonnak, mégis nálam is előfordul néhány ilyenfajta személyes tapasztalat. Sok minden, amit Hodson elmond, meglehetősen meghaladja az én ismereteimet, mégis vannak bizonyos jelek az ő írásaiban, amelyek világosan megmutatják annak, akinek megvan ez a személyes érintkezése a többi világgal és a déva-fejlődéssel, hogy Hodson ezekben a dolgokban mindenestre tévedhetetlenül lát, tehát tisztelettel és nyílt elmével kell hallgatni őt. Sokan lesznek olyanok is, akik inspirációt kapnak majd azokból az erkölcsi tanításokból, melyeket ez a könyv ad.

J. I. Wedgwood
Püspök
a tudományok doktora
a párizsi egyetemen.

Bevezetés

E harmadik könyv megírásában¹ az angyal szándéka az, hogy alapot adjon az angyali hierarchiáról szóló részletesebb tanulmány elkészítéséhez. Tanítási módszere kettős: egyrészt az anyagot közvetlenül közli az én tudatommal, másrészt ráadásul alkalmassá tesz engem arra, hogy a tényeket én magam is láthassam, amennyire képességeim engedik. Az egyik vagy mindkét eszközt használja az oktatásnál, amint a tárgy természete és az én befogadóképességem megkívánja. A tűzre vonatkozó tanítást például eleinte nehezen tudtam átvenni, mert amint a tűz szellemeire vonatkozó utalás hiánya a tündérek sugalmazta mindkét könyvemben² mutatja, nem sikerült elég kapcsolatot létesítenem e szellemekkel, és ezért kicsi, vagy semmi alap sem volt, amire építsek.

A nehézségek láttán az angyal úgy kombinálta a közvetlen közlés módszerét, hogy tudatomat felemelte arra a síkra, amelyen a leírt tünemény³ számomra látható volt; ugyanakkor egyesítette tudatomat az övével, így a látomásoknak sokkal tágabb területét nyújthatta nekem és az eszmék átadása is viszonylag könnyebbé vált. Ha az író megkísérli az ilyen felejthetetlen élményeknek leírását, elkerülhetetlen, hogy ne érezze a tévedéseknek és a látszólagos ellentmondásoknak, következetlenségeknek sorozatát a látomásairól adott beszámolóban.

Mintha velem együtt álltam volna, elmerülve a tűz-tengerben, amely szilárd és mindent átható volt, mindamellettt átlátszó és áttetsző. Mintha láttam volna a Logosz és az Ő rendszere tűz-aspektusának napraforgószerű alakzatait is és mintha az angyallal a szirmok egyikén álltam volna. Bár ennek a tűz-világnak távolságai és dimenziói fizikailag megfoghatatlanok és felmérhetetlenül óriások voltak, mégis ezen a síkon jól felfogtam őket, és az, hogy csak álltam, teljesen elmerülve a lángok zuhatagában, amint rohant és örvénylett körülöttem, nem akadályozott engem abban, hogy az egészet és alakját felülnézetben ne lássam. Nyomon tudtam követni eredetét a napba és láthattam határait, ahol egy-egy szirm hegye érintette a rendszer át nem léphető határát. Nem tudtam felfedezni a fizikai nap és a tüzes nap arányait, bár viszonylagos méretük és ragyogásuk olyan volt, hogy a fizikai nap teljesen elveszett volna ebben a tüzes ellentétpárban.

A tűznek ebben a világában az angyal vezetésével közlekedtem, de akármilyen nagy távolságot tettünk is meg, az mindig ugyanazt a látványt nyújtotta. Akár felemelkedtünk, vagy a tűz tengerébe merültünk, vagy a tűznek egy széles területét kereszteztük: a rendszer folytonosan napraforgónak látszott, amely teljes arculatát mutatta felénk. Hangozzék bár ez ellentmondásnak, a negyedik dimenzió eszméjének ismeretében jártasoknak érthető lesz: a tűz síkon négy-nél több dimenziójú a tér.

A nap a tűz-urainak külseje ragyogó volt és félelmetes. Termetük óriási lehet. Bár általában nem közelítették meg maguknak a főszirmoknak nagyságát, amint ott álltak olyanok voltak, mint a szirmoknak egy belső gyűrűje a virág központi tüzes szíve körül; elég nagyok voltak, hogy észrevehetőek legyenek a rendszer külső szélénél lévő pontokról. Mikor megközelítettük a szívet, napóriásoknak látszottak, és egyik pihenőhelyünkről egyikük teljesen betölteni látszott a látóterületet. Alakjuk határozottan emberi volt, bár testüknek minden sejtje morajló kazánhoz hasonlított, mialatt folytonosan lángok szökelltek és

¹ Az első és második könyv: AZ ANGYALOK ÉS AZ EMBEREK TESTVÉRSÉGE, és LEGYETEK TÖKÉLETESEK

² TÜNDÉREK JÁTÉKBAN ÉS MUNKÁBAN. A TÜNDÉREK BIRODALMA.

³ Lásd a IV. fejezetet – „Tűz”

játszottak körülöttünk. Arcukat nem tudtam megfigyelni teljes határozottsággal, sőt szemük is el volt takarva tekintetem előtt – talán könnyöretes óvatosságból – de a szépségről éppoly erős benyomást kaptam, mint az erőről. Sőt, amint visszaemlékezem az élményre, úgy találom, hogy szépségük maradandóbb nyomot hagyott bennem, mint erejük. Olyan tökéletes szépség vonz hozzájuk, ami kikényszeríti szeretetemet és odaadásomat; előhívják mindent a lényemből, ami a legmagasabb, eltöltenek vágygal inkább a szépség, mint absztrakció iránt, mint hogy újra lássam őket, vagy hasonlónak legyek.

A szépség érzete, melyet tőlük kapok, nem annyira az alak és forma szépsége, bár testük kimondhatatlanul szép – olyan szép, hogy az ember spirituális lélegzete eláll tőle; - ez a szépségérzet az elvont eszményi szépséghez tartozik, amit ők megtestesítenek. Valószínűleg van olyan szépség is, amit el kell fátyolozni; mint ahogy van olyan hatalmas és égető tűz, ami előtt el kell takarni magunkat. A tűz-világban az elvont szépséget lényegében mint élő erőt fogtam fel, amely éppoly hatékony, mint a tűzé; felismertem, hogy amint van Istennek tűz-aspektusa, úgy van szépség-aspektusa is, és mint ez a tűz-aspektus, újjáteremtő, átalakító és romboló erő; éppoly dicsőséges, éppoly szörnyű, éppoly veszélyes annak, aki csupasz erejét bámulja. Kezdem méltányolni annak a mondásnak igazságát, hogy az ember nem élheti túl Isten megpillantását, az ember fölemelkedhet a szellemi hegység magaslataira, és Isten szépsége átszellemítheti; de ha nem készült fel ellenállhatatlan erejére, akkor lehet, hogy teljesen el kell pusztulnia.

A tűz világában, úgy látszik, magasrendűen megszervezett rendszer van, amely az ilyen veszélyeket, amennyire lehet, elhárítja. A Logosz végtelen ereje, dicsősége és szépsége az anyagi hierarchián árad át, mai átalakítóként szolgál, hogy csökkentse és enyhítse, különben az alacsonyabb síkokon lakók megvakulnának és elpusztulnának rettentő erejétől. Lehet, hogy az emberi fejlődés is hasonló célra szolgál; nem tudom, mert nem láttam különbséget angyal és ember között a tűz világában; én csak a naprendszert és lakóit mint egészet fogadtam be tudatomba. Ahol a körvonal vagy forma különbségét felfogtam, akár a tűzerők játékában, akár a tűz-urakban, mindig egyformán tudatában voltam alapvető egységüknek, a szervezett egészben.

Úgy találom, hogy a tudat alatt – ha van ilyesmi ezen a síkon – sok impressziót jegyeztem meg a rövid fizikai idő – mondjuk, egy óra – alatt, amit ezen a helyen eltöltöttem. Láttam például, hogy a lángok, amelyek a szirmokat alkották, az egyneműség és összetartozás általános látszatát keltették, de a közelebbi vizsgálat megmutatta, hogy szemcsés anyagúak, parányi részecskéknek szakadatlan sorozatából állnak, amelyek a középpontból a rendszer kerülete felé rohanva áramlanak.

A részecskéknek különböző sűrűsége változatokat hozott létre a sűrűségben; minden egyes részecske a végső fizikai atomhoz⁴ hasonlított és pörögve mozgott. Ezek a tűz-atomok nagy, kiszámíthatatlan gyorsasággal rohantak el mellettünk, mert a távolságok ebben a birodalomban ismeretlenek; mégis, úgy tűnt, sikerült egy egyetlen szemcsét megvizsgálnom, mintha csak az a részecske nyugodtan megállt volna, hogy forgása és mozgásának sebessége ne akadályozzon engem a figyelésben.

A tűz-világ háromdimenziós impresszióját hoztam ide vissza, bár a beszámolóban, amit a fizikai síkon diktáltam az angyal segítségével – mialatt tudatom azon a síkon volt még – följegyeztem, hogy a tűz-világ nyilvánvalóan kiterjed a dimenziók végtelenjébe. Mégis most is, amint írok, emlékezetemben ott állok a tűzből való napraforgó szirmán, a középpont

⁴ Lásd: A. Besant és C. W. Leadbeater: Okkult kémia

felé tekintve; lehajolok, hogy a szírom egy részét kezembe vegyem, megvizsgáljam szerkezetét és felfedezzem: vajon ennek a fajtának energiája elkülönített volt-e, vagy összefüggő.

Amint e könyv sok tökéletlensége és hiányossága is bizonyítja, én még messze vagyok e munka technikájában a tökéletestől, de hiszem, hogy gyakorlat által még kifejleszthetem. Az angyali tanítások átvétele mindig megvilágosodást eredményez, a tudat kiterjedését, a boldogság és harmónia állapotát, s az „Igazságnak” minden eszközömön keresztül való eleven érzését. Az efféle szolgálás kiváltságát nehezen lehet túlbecsülni; előre örülök annak az időnek, mikor majd sok más tanuló elkezd ezt a munkát, további tudást nyújt nekünk, több felvilágosító tanítást, és a szépség, a vitalitás leírhatatlan minőségének sokkal tökéletesebb kifejezését, azét a szépségét és vitalitását, ami olyan kiváló jellemvonása az angyali hierarchiának.

I. Fejezet

Az angyalok tudata

Az angyaloknak Istennel szembeni viselkedése teljesen különbözik az emberekéétől. Az ő elképzelésük nem a központi megszemélyesített egyéni tudat, hanem inkább egy egyetemesen szétszított életerő vagy energia, értelmes erő, amely áthatja az egész rendszert, formál és éltet minden atomot és betölt minden teret a formák között, legyenek azok a formák atomok, bolygók vagy napok.

Bár az angyalok ismerik ezt a mindent átható, mindenben bennrejlő erőt, azt is tudják, hogy ők az erő egy része, illetve az erő megtestesülése, és nem ismernek más akaratot vagy értelmet, mint azt, ami az erő tevékenységeit irányítja. Tudatuk kimagasló jellege az, hogy átéli az egységet egymással és a központi eredettel. Számukra lehetetlen az önzés, az elkülönülés, a vágy, a birtoklás érzése, harag, félelem, ellenszegülés, vagy fájdalom, mert létezésük háttérét a minden más étellel való egység tudata képezi. Az angyalok az egység élő megtestesülése, és valamennyi a maga szintjén tökéletesen mutatja azokat a jellemvonásokat, amelyek természetesen harmonikusak vele és következnek megvalósításából.

Minden angyal ösztönösen szeretetteljes, bár szeretetük sokkal személytelenebb az emberinél. Szeretetük tárgyában nem egy kívánatos formát, vagy egy vonzó személyiséget látnak, hanem csak egy másik megtestesülését ugyanannak az életerőnek, amely őket is élteni. Fölismerve az életek közös eredetét és a cél hasonlóságát, ragaszkodásuk tárgya felé személytelen szeretetet árasztanak, amelyben tisztelet is van, és a lényeg azonosságának bizonyos szellemi elismerése. Az angyalok életében nincs semmi olyan, ami megfelelne az emberek által mutatott fizikai vonzódásnak. Szeretetüket egymás, az emberek és a természet iránt a színek élénk felvillanásával, az aurák kiterjesztésével és összevegyítésével mutatják meg; valamint a szeretett személy reményeivel, álmaival, képességeivel, jellemvonásaival és alapvető szándékaival való azonos szellemi azonosítás által.

Lélekazonosságuk természetes megvalósítása ellenére jellegben és képességben nagy eltérések vannak az angyalok között; ezek nagyrészt fejlődésbeli helyzetük különféleségéből, az elemekkel való kapcsolatukból és a sugarak különbözőségéből következnek. Az első két különbözőségekre később térünk vissza. A harmadik az, amely működésének módjában megfelel a fejlődés emberi vonalának. Emberek és angyalok ugyanabból az egy közös forrásból származtak el, a fejlődő élet sok vonalának egyikén keresztül, amelyek száma legalább hét.

Az angyali fejlődésben a legmagasabb tisztet egy nagy Lény tölti be, aki a Fölmúlhatatlannak angyali aspektusa, egy kimondhatatlan és felfoghatatlan ragyogású és erejű Lény. A rá való utalásokat, amelyek következnek, inkább jelképeknek kell tekinteni, nem pedig valóságnak, bár megközelítik az igazságot. A Logosz angyali aspektusa, mint minden más aspektusa is, hármas, mindazonáltal egy. Ennek a három aspektusnak permutációiból hét elsődleges jellemvonás keletkezik, és ezek mindegyike egy-egy arkangyalban jut kifejezésre. Ezek a nagy Lények a hét sugár angyali fői; mindegyik egy-egy külső kifejezése a Logosz karakterében lévő egy-egy tulajdonságnak. Munkájuk tökéletes példája egy-egy módszernek, amely által a Logosz álmának megvalósítását és terveinek

teljesítését végrehajtja. A Logosz életének minden megnyilvánulása, legyen az angyali vagy emberi, ezen az elsődleges hét sugáron megy keresztül, és mint egy belső gyűrű, veszik körül az isteni pontot.

A sugarakból hat párosan működik együtt, és a Legmagasabbnak három aspektusát képviseli. Mindegyik pár egy aspektusnak pozitív és negatív kifejezése. A hetedik nagy Szellem mind a három aspektusnak negatív és pozitív képességeit foglalja magában. Úgy tekinthető, mint objektív külső szintézisük, mint minden isteni tulajdonság összefoglalása, és benne az ő pozitív és negatív sarkaik egyenlően és kiegyensúlyozottan benne vannak.

Az isteni tulajdonságok hatalmas szintézisének ez az eszméje közelíti meg leginkább az angyali kozmogóniában istennek emberi megfogalmazását. (Kozmogónia: a világegyetem kialakulásának magyarázata). Abban különbözik az utóbbtól, hogy istent csak ama tulajdonságok és erők megtestesítőjének és összességének tekinti, amelyeknek forrása egy olyan régióban van, mely meghaladja minden testetöltött tudat felfogását, bármilyen spirituális és finom is az a testetöltés.

A forrás formanélküli, benne rejlik minden formában, mindenütt jelen van a naprendszerben, és túlterjeszkedik rajta a létezés egy olyan szintjére vagy magasságára, ahol egyesül az erő, élet és tudat központi egyetemes forrásával. Ebből a központi forrásból keletkeznek egy világegyetem összes naprendszerei, az a forrás élteti a rendszereket és ehhez a forráshoz tér vissza minden. Egész sorozat ilyen forrás van, mindegyik bensőbb és távolibb a másiknál, mind befelé mutat egy végső, abszolút eredet felé, kifelé pedig a másodlagos források millióit hozza létre. Ez a felfogás az angyali tudat háttere.

Az anyag sűrűségének különböző szintjeit is ilyenformán képzelik el. Az egyik szint az élet és erő forrása az alatta lévő szint számára, egészen a legnagyobb sűrűség pontjáig az adott rendszerben. Minden rendszer zárt keretben van, amelyen túl életerejé nem távozhat, nem szabadulhat ki, hanem visszapattan és körforgásszerűen központi forrásához tér vissza. Az egyes naprendszerek viszont aszerint különböznek, hogy legnagyobb sűrűségük pontja melyik szinten van. Ugyanez az elv alkalmazható egy kozmoszra is, amelyhez a világegyetemek ugyanúgy viszonyulnak, mint a naprendszerek egy világegyetemhez.

Az angyal legalább három fontosabb járatot képzel el, amelyen keresztül és amelyek segítségével az erő a központi erőforrásból eljut mindenüvé és kifejeződik, a rendszerben vagy világegyetemben. Ezek először is az anyag, amelyből a rendszer áll, másodsor és harmadsor az angyalok és az emberi fejlődési vonal. Ha vannak más fejlődési irányok is, amint elképzelhető, jelenleg nem tartoznak ide. Az angyalok, mint az erők közvetítői, az anyagot nem annyira valami állománynak, szilárd alaknak, vagy tartós állapotnak tekintik, hanem inkább látszólagos és örökké változó jelenségnek, amit az erők e gyors áramlása idéz elő. Az ember ezeket a látszólagos és örökké változó jelenségeket látja, amelyeket ez a folytonos áramlás okoz, az angyal azonban az áramló erőt látja, amelynek eredményei. Az angyalnak minden forma látszólagos, anyagtalán és nem maradandó, és ekképpen pontosan fordítottja az emberi szemléletnek, amely számára az életerő a látszólagos, anyagtalán és nem maradandó. Az emberiség számára az ember, állat, vagy növény lelke az, ami kísérteties és valótlan.

Ez a különbség egészen természetesen következik fejlődésük menetének más-más módszereiből. Az angyaloknak is, az embereknek is, saját szempontjukból egyaránt igazuk van. Az eszményi magatartás (és úgy látszik, az ember könnyebben érheti el) az, amelyben

mindkét szempont egyesül. A fejlődés azonban nincs korlátozva egy szempont elsajátítására, hanem célja az is, hogy a fejlődő tudat a módszernek a technikáját, amely által fejlődik, elsajátítsa. Ebből az is következne, hogy az emberi birodalomnak sokkal valószínűbb elérni az élet és forma feletti uralmat, mint az angyalnak, mert az ember sokkal mélyebben merült el a formában. Az ember ugyan súlyosan fizet ezért, de célja dicsőséges, mert mind az angyali, mind az emberi képességeknek és módszereknek szintézisét bontakoztatja ki, mialatt az elkülönültségből – amelyen keresztül hosszú vándorútja vezet – legmagasabb rendű megvalósítását hajtja végre ama egységnek, amely életet és formát egyaránt magában foglal.

Az anyag az életnek, erőnek és tudatnak öntudatlan hordozója és megnyilvánítója. Az angyalok a lelkesítő tulajdonságok e hármasságának tudatos hordozói és megnyilvánítói.

Funkciójuk az, hogy intelligens együttműködésükkel növeljék és fenntartsák ennek az erőnek lelkesítő, vitalizáló és szellemítő tevékenységét. Tevékenységeik egésze a megnyilvánulás élet – vagy szellem – oldalára összpontosul.

Az ember a rendszer végső határait érinti. Az erőt, amelynek intelligens hordozója és megnyilvánítója, leviszi a legnagyobb mélységekbe, maga beteljesíti a körforgást és viszi magával az erőt, amellyel elindították. Vállalja a feladatot, hogy a Legfelsőbb három aspektusának intelligens hordozója és megnyilvánítója legyen a természet minden síkján keresztül, le a legsűrűbb fizikaiig. Megfontoltan azonosítja magát az anyaggal, önkéntesen aláveti magát a szenvedésnek és korlátozásnak, amelyet a folyamat elkerülhetetlenül maga után von azért, hogy a rendszer élete és anyaga növekvő tökéletességgel teljesítse be a maga funkcióit.

Az ember felelősséget vállalt az isteni akarat beteljesítéséért, mikor egyesítette magában az élet és a forma funkcióit. Az angyal ellenben az élet-oldalra összpontosítja figyelmét, és úgy játssza szerepét a rendszer gazdálkodásában, hogy nem az anyaggal vagy a formával azonosítja magát, hanem a mindkettő mögötti étellel.

Az erő a központi erőforrásból folytonosan átsugárzik a rendszeren, és a központba verődik vissza a legsűrűbb síkról. Amint ez az erő kifelé haladván, beleütközik egy-egy szintbe, atomok keletkeznek. Ezek az atomok átveszik az erőt a felsőbb síkról, és a saját síkjukon keresztül továbbadják az alattuk lévő síknak, ahol megint más atomok keletkeznek, míg csak el nem éri az erő a legsűrűbb anyagú szintet is. Ez a folyamat megismétlődik az erő visszatérő útján, amikor is fölcserélődik az atom polaritása. A pozitív és negatív atomok folytonosan teremődnek és folytonosan megszűnnek. Az erő haladása olyan gyors, hogy az állandóságnak és szilárdságnak a látszatát idézi elő.

Az atom keletkezése egy adott síkon lehetővé teszi a Logosz erejének és tudatának átvitelét ezen a síkon, valamint azt is, hogy ott megnyilvánuljon. Az atomok halmaza alkotja az illető síknak kémiai elemeit, az elemek halmaza alkotja a formákat. Az isteni erő az atomon, elemen és formán keresztül folytonosan áthalad, kifelé menő és a központi erőforráshoz visszatérő útján egyaránt. Az isteni bennrejlés az egész rendszeren keresztül az atomok e funkciója által nyilvánul meg. Ez a megnyilvánulás automatikus, és a létrehozott formák ösztönös tudattal bírnak.

Mind az angyalok, mind az emberek funkciója az, hogy megelevenítse az élet fejlődését az ösztönöstől a teljes öntudat megnyilvánulásáig. Az angyali hierarchia tudatának erejével befolyásolja a bennrejlő isteni életet, amely annak a síknak anyagán keresztül

fejlődik, amely síkon e hierarchia tagjai tevékenykednek. Ezt az anyagot közvetve befolyásolják az élet megdolgozása által. Törekvésük célja, hogy a formában megteremtsék az élet mind tudatosabb kifejeződését, a maguk nagyobb, öntudatosabb életerejével való egyesítés által.

Az angyali birodalomnak minden tagja, és minden atom a Logoszt szolgálja, mint a Logosz életerejének hordozója. Mindazonáltal az angyal szolgálata intelligens; amint az életerő áthalad rajta, az erőmennyiséget alkalmazza, egyezteti és irányítja áramlását. Ezt, ha individualizált, öntudatosan teszi, ha nem, ösztönösen, a veleszületett természeti törvénynek engedelmeskedve. A tudatosan irányított angyali életerőnek és az atomon keresztül nem tudatosan áramló életerőnek ez az egyesülése sietteti minden anyagnak, és ezáltal minden formának a fejlődését, akár ásványi, növényi, angyali, akár emberi.

Amint halad a fejlődés, a tudatnak nagyobb mértéke mutatkozik meg a rendszer minden formájában, a természet minden birodalmában, azzal az eredménnyel, hogy az ösztönös tudat fokozatosan fejlődve megközelíti az öntudatosságot. Az angyalok kettős tevékenysége a természetben a formák fejlődésének serkentése azáltal, hogy a bennük lévő életerővel megosztják a maguk életerejét, és ösztökélik a tudat növekedését öntudattá azáltal, hogy saját intelligensen irányított életerejüket és tudatukat egyesítik a formával, amelyen éppen dolgoznak.

Ily módon szolgálják az angyalok a Logoszt minden síkon és a természet minden birodalmában, beleértve az emberit is, amely birodalomban kettős tevékenységük könnyen megkülönböztethető. Az angyalok választanak ki, specializálnak és építenek minden atomot, amelyből az emberi testek összetevődnek. Fölismerik, melyek a megkívánt atomtípusok, azáltal, ahogy a központi permanens atomból kibocsátott rezgésekre válaszolnak, amely köré épül minden más atom. Mielőtt elhelyezné, az angyal vagy természetszellem egyesíti az atommal életerejét és tudását, ezáltal specializálja és serkenti, hogy válaszoló képesebb állapotba kerüljön. Ezután engedi csak meg, hogy az atom elfoglalja természetes helyét a testben típusa, vagy rezgésének mértéke és az erő sajátos vonala szerint, amely odavonzza őt a helyére. Hasonló folyamatok mennek végbe a természet minden birodalmában és mindegyiknek egy-egy természetszellem vagy angyal a végrehajtója, az anyag típusának és a sűrűség szintjének megfelelően, ahol a munka folyik.

Az angyalok az ásványi, növényi és állati birodalomban is azon munkálkodnak folytonosan, hogy megteremtsék azt az ideiglenes tudatos kapcsolatot a szellem és az anyag között, amit az emberben az Ego tart állandóan fenn. Például egy angyal kapcsolódása egy fával ellátja a fát egy öntudat-gyűjtőponttal vagy vezetékkel az isteni élet áramlása számára, növeli az öntudatos és az egyéni létezés fokát, amelyre a fa normálisan képes, és sietteti az időt, amikor a fában fejlődő élet öntudatosan fog megnyilvánulni.

Az angyal szempontjából a fejlődés három nagy fokozata, amelyen keresztül a Logosz életereje – és ezért a formák is, amelyeken át az megnyilvánul – átmegy, a tudat-alatti, amelyben ösztönösen vagy vakon nyilvánul meg ez az erő; az öntudat és a magasabb tudat. Az első fokozaton az isteni törvény iránti engedelmisség ösztönszerű és vak; a másodikon az intelligencia különböző fokain történik, és a harmadikon olyan tökéletes, mint az elsőn, de nem ösztönszerű, hanem tudatos. Amint az angyal önmaga is átfejlődik ezeken az egymás után következő fokozatokon, munkaterülete megfelel az ő fejlődési fokozatának. Így emelkedik az infusoria (legkezdetlegesebb állati forma), természetszellem és angyal fokozatából, az angyali nap urakon át az angyali Logoszig.

Az ember, mint az isteni erőnek és tudatnak hordozója és megnyilvánítója, a formával azonosítja magát azért, hogy szellem és anyag a lehető legszorosabb viszonyba kerüljön egymással. Életeinek hosszú során át munkálkodik évszázadról-évszázadra, hogy megszabaduljon az önkéntes rabságból, amit az eredményezett, hogy ezt a módszert választotta. Fokozatosan megszerzi az uralmat az anyag fölött, amelybe be van zárva; fölébredt akaratának dinamikus ereje a lomha állományban lassan reagáló képességet hoz létre, amelynek folytán az ő akaratával szemben engedelmessé válik. Az, ami egykor bebörtönözte, most megszerzi neki a szabadságot. Nem menekül ki a börtön falai közül, hanem inkább megváltoztatja a falak anyagát és megtanulja szárnyakká kiépíteni, amelyekkel repülni tud. Az emberben és az ember által egyesül szellem és anyag, erő és tehetetlenség, élet és forma; szintetizáló képessége által szolgálja a Logoszt tervének beteljesítésében.

Az elemekben és az anyag atomi szerkezetében észrevesszük az isteni bennrejlést; az angyali hierarchiában az isteni élet tudatos kifejezést talál; az emberi hierarchiában az isteni élet és az isteni forma egyesül. Az angyali Logoszon, vagy mennyei angyalon és hierarchiáján keresztül az isteni élet szabadon áramlik, nem akadályozza az anyag ellenállása, és az egész angyali birodalom ezen élet megtestesítése vagy kifejezése a fejlődő tudat szerint. A mennyei emberen keresztül az isteni élet nehezen áramlik, mert tudata és egész birodalmának tudata azonosul az anyaggal.

Amint a logoszi nap napja felkapaszkodik az ég közepe felé, kezdi legyőzni az ellenállást és napjának estéjén tanúja lesz élete minden formán keresztül való szabad és akadálytalan áramlásának. Az emberi birodalom akkora a legyőzött anyagot tökéletes eszközzé és az isteni élet vezetőkévé formálja. Akkor a mennyei ember minden világból, amelyekben inkarnálódott, anyagot vesz majd és tökéletes kehellyé formálva, fölemeli a legfelsőbb felé, tudván, hogy munkája révén ez a kehely megtelik az isteni élet borával. A mennyei angyal fogja kiönteni ezt a bort, és birodalmának tagjai vezetőkekül fognak szolgálni a minden világokon keresztül való kiosztáshoz.

Amikor ez a Legfelsőbb Eucharisztia végbemegy, amikor minden atom a világegyetemben megtelik az egy élet borával, amikor minden tudat tökéletesen hozzá lesz hangolva az Egy Tudathoz, és amikor minden megnyilvánulás az isteni akarat, bölcsesség és intelligencia tökéletes kifejezőjévé válik, akkor az angyalok és emberek munkája befejeződik, és Ő haza hívja gyermekeit, vissza kebelébe, ahonnan elindultak.

Akkor végre Ő is megpihenhet, a függöny összecsukódik a hatalmas színjáték után, melyet Ő rendezett, végre lenyugszik az Ő napja is és Ő is pihenni tér. Világai nem fogják többé bebörtönözni, mert szárnyakat fog belőlük mintázni, melyek odaviszik Őt Ahhoz, ahonnan Ő is eredt. Minden munkájának gyümölcsét megőrzi, pihenésének hosszú éjszakáján keresztül egy másik napkeltéig, mikor majd újra felébred, és új napra virrad.

Angyalok és emberek az Ő szolgálásának új módját fogják megtanulni, egy más feladatát fogják végezni, amíg a naprendszerek hosszú sorozatában, amelyben munkálkodnak, minden feladatot és a szolgálásnak minden módját el nem végezték. Az, ami egyszer angyal volt és ember volt, istenné válik és kiküldik saját rendszerének logoszaként mint mennyei szülőjének sarjadékát, mert rajta a sor, hogy egy világegyetem uralkodójává váljék. Logoszai azok lesznek, akik naprendszerében mint angyalok és mint emberek szolgálták. Ezek fogják Őt szolgálni az idők végtelenségéig a munka örökké szélesedő mezején, és a szeretet és szolgálat bilincsei által kötik Őhöz, melyek az örökkévalóságon át fognak tartani.

Ki mondhatná meg nekünk, mikor készültek ezek a kötelékek? Vajon mi mind egyszer drágakövek voltunk-e egy hasonló, régen megsemmisült naprendszerben, ahol Ő mint manó szolgált és segítette a kibontakozásunkat? Vagy smaragdzöld karjainkkal integettünk tán, mint növények, mint virágok, vagy fák, és Ő jött, mint tündér vagy angyal, reánk záporozva magasabb életét és a gondolat erejét? Vagy éppen egy rendszer atomja voltunk, amely rendszerben Ő egy világ ura volt?

A szeretet és szolgálat kötelékei megmaradnak minden időközön át. Jóllehet a naprendszerek alakulnak át ködfoltokból napokká és bolygók élnek fejlődő életüket előírt pályáikon, és végül feloszlanak, de a szeretet kötelékei változatlanok és feloldhatatlanok maradnak. Az, aki egyszer volt atom és volt angyal, drágakő és manó, virág és tündér, tájkép és angyal, állat és ember, tanítvány és mester, beavatott és király, megőrzi kapcsolatait a többiekkel mint Logoszok és mint Napok Urai, mint egyetlen Logoszok és pergő naprendszerek istenei, amelyek még mindig ott keringenek ősi uruk körül.

A szeretet az az erő, amely megtartja a bolygókat előírt pályáikon, amint keringenek a Nap, a szeretet ura körül. A szeretet kapcsolja egybe a világegyetem sok rendszerét. A világegyetem Urainak legmagasabb Urától le az élet formáinak legalacsonyabbjáiig, minden rendszer legsűrűbb síkján, megvan a szeretetnek folytonos és elszakíthatatlan lánc. Ennek a mennyei szeretetnek világosságánál minden változatosság és minden különbözőség az egy végtelen és örök Erő sokféle kifejeződésének tűnik, amelyből minden dolgok származnak, és amelyhez minden dolgok egyszer visszatérnek.

II. fejezet

Az angyalok hitvallása

Az angyalok hite tudásra van alapítva és az isteni igazságból áll, amint azt ők különböző fejlődési fokozatuknak megfelelően felfogják; ebből következik, hogy a hitnek majdnem megszámlálhatatlan fokozata van, a természetszellemek hitétől az angyali nap urakéig. Az öntudatos és individualizálódott tündér színvonala alatt a hit ösztönös és az igazság patancsai gondolkodás és kérdés nélkül teljesíttetnek.

Minden természetszellem – fokozatához képest – a Legfőbb Lény Akaratának, Bölcsességének és Intelligenciájának tökéletes kifejezője. Nem ismernek más Akaratot, mint az Övét, semmiképpen sem különülnek el ettől az Akarattól; benne élnek, működnek és léteznek, belőle áll az életük. Ők maguk ez az Akarat, tökéletesen megnyilvánítva azon a fejlődési síkon, ahol állnak. Ennélfogva fejlődésük lassú, nem ismernek ellenállást, nem találkoznak akadályokkal ennek az Akaratnak kifejezésében, melynek megtestesítői. Bánat, szomorúság és fájdalom számukra ismeretlen dolgok; világuk tündéerkert, paradicsom, édenkert a tudás fája gyümölcsének leszakítása előtt.

Életüket a tökéletes Bölcsesség irányítja, mert hasonlóan, ők annak tökéletes kifejezői. Minden cselekedet, amit végrehajtanak, tökéletesen bölcs; életük abszolút tisztességes, nem azért, mintha ők választanák a helyeset, hanem mert az isteni Bölcsesség megtestesülései lévén, képtelenek a helytelen cselekedetre. Minthogy a bölcsesség rokon értelmű a boldogsággal, az ő életük is végtelenül boldog. Az extázis állapotában élnek, amely folytonos, és csak fokozataiban különböző. A növekedésükre való lehetőségük ebben a változatosságban van, mert – az extázis egy csúcsát érintve, majd leszállva a völgybe – még boldogan, de már nem elragadtatásban – felébred bennük az ösztönös vágy, hogy megismételjék ezt az élményt. Ebben rejlik a természetszellemek életének és fejlődésének titka: dolgoznak, mert a munka a boldogság növekedését hozza magával; a munka ezért az ő hitvallásuk. Sem ezt a hitvallást, sem ezt a munkát nem ők választották, de a Legmagasabb Lény Boldogság-aspektusa nyilvánul meg rajtuk keresztül szüntelenül, teljesebb és mélyebb kifejezést keresve az anyagi világokban; ez a mögöttük lévő kényszer kelti fel az ösztönt, hogy folytonosan a legmagasabb boldogságra törekedjék. A Boldogság-aspektus – annak tudatában, hogy a munka a kifejezést hozza magával, a kifejezés pedig örömet eredményez – inspirálja tündérgyermekeit, hogy munkálkodjanak. Ez a munka a felszívás, asszimilálás és kifejezés háromféle folyamatából áll. A felszívásban akár életerőt, akár anyagot vesznek fel magukba, boldogságot találnak; az asszimilálásban örömet, a kifejezésben pedig üdvösséget.

A módszert, amely által ez a három folyamat megvalósul, az isteni Intelligencia állapította meg, amely tökéletesen ki is fejeződik bennük. Ahogy az isteni Intelligencia munkálkodik az idő és a tér méhében, előkészítve a forma előállítását, a természetszellemekben való megnyilvánulása arra készíti őket ösztönösen, hogy felszívják magukba az anyagot, kihordják, így specializálódjanak, és aztán formákká alakítsák. Az Intelligencia befolyása alatt a világegyetem építőivé válnak. Rajtuk keresztül az egy Akarat, az egy Bölcsesség és az egy Intelligencia végső kifejezést talál minden síkon.

Hitvallásuk ezért létük törvénye. Teljes engedelmesség, tökéletes együttműködés, legnagyobb pontosság, fáradhatatlan tevékenység a soha nem szűnő munkában, halhatatlanság, a boldogságnak mindig növekvő és mindig mélyülő érzése – ezek a természetszellemek jellegzetességei. A fejlődés számukra abból áll, hogy mind jobban kifejezésre jut bennük a három isteni tulajdonság, és hogy a tudatalattiból és ösztönösből az öntudatosba és intelligensbe individualizálódnak. Korok korszakainak kell elmúlni, míg ez a változás végbemegy; ezzel együtt megjön a hitvallás változása is, mert az újonnan individualizálódott angyalnak hozzá kell igazodni fokozata hitéhez.

A természetszellem halhatatlan; tudatosságát nem veszti el a forma változásával. Kedve szerint vándorol a két világ között, melyből világegyeteme összetevődött. Öntudatossága nem terjed túl az asztrális síkon; azon túl belemerül a tudat áradatába, amellyel és amelyből alászállt az anyagi világba; amint fejlődik, keresztül halad az asztrális világ hét síkján, belép a mentálisba és azon keresztül haladva, elnyeri az igazi egyéni létezés első megvalósulását a kauzális síkon.

Hasonlóan, mielőtt elérte volna az asztrális síkot, a sűrű fizikain keresztül az éterikusba emelkedett fel és ott a sok ultramikroszkopikus élőlény fajta tagjaként élt, amelyek funkcióját az anyagi tudomány még csak ezután fogja fölfedezni. Lehet, hogy amikor ez a fölfedezés megtörténik, a betegség igazi természete tárul fel előttünk.

A természetszellem, miután elérte jelenlegi állapotát, áthaladván és viszonylag uralván az éterikus világot, megszerezte a képességet, hogy visszatérhessen ezekben a világokba, hogy felölthesse magára az éterikus anyagot, és hogy megjelenhessék a sok jól ismert természetszellem formák egyikében.

A Logosz, a világegyetemének megtervezésekor azt akarta, hogy az öntudatos lények jellegzetes formája az legyen, amelyre az angyali és emberi formák is mintázva; ebből következik, hogy amikor a tudatosság mélyen belemerül az anyagba, és ezáltal formát vesz föl, természetes hajlandósága, hogy az Isten elméjében meglévő östípust reprodukálja. A természetszellem jelenlegi formája, csak úgy, mint az angyalé és az emberé, nem végleges; a növekedés évmillióinak eredménye és eljövendő formáik sokkal inkább meg fogják közelíteni az östípust, mint ahogy ma lehetséges. A teremtő akaratot, amely ott működik a természet minden síkján, a formákban lehet meglátni, amelyekben az elemek szellemei megjelennek.

Az asztrális síknak olyanféle kapcsolata van a tündérekkel, amilyen a kauzális síknak van az emberekkel. Ha majd az ember már uralja a három alacsonyabb világot, mint ahogy a tündér uralja az éterikus, képes lesz arra, hogy magára öltse, majd félredobja formáik bármelyikét, ugyanazzal a könnyűszerrel, mint egy természetszellem abban a birodalomban, amelynek már ura. A természetszellem teste az asztrális síkon hasonló – azon a szinten – az ember kauzális testéhez, kicsiben; a két világban leélt életének eredményei abban vannak felhalmozva és tartalmazza mindazt, amit ő tudatnak ismer. Ebben a parányi „kauzális” testben halványan látszik az östípusú természetszellem-forma; de mikor alászáll az éterikus síkba, megváltozott alakot ölt magára és gömbölyű asztrálteste mint egy aura veszi körül. Élete teljesen hitvallásának kifejezéséből áll, mint azt fentebb leírtuk. Növekedése lassú, de szabályos és határozott, mert annyira teljesen áthatja őt az isteni élet, hogy a tévedés lehetetlen.

A természetszellem abban különbözik a Pán birodalmába tartozó testvéreitől – a szatíroktól és faunoktól –, hogy az utóbbiakban kifejeződő isteni életet először a Föld

Szelleme specializálta és az ő tudatának tökéletes kifejezői; de nem közvetlen kifejezői az isteni tudatnak ugyanolyan mértékben, mint a természetszellemek. A Föld Szelleme fejlődő lény, és az életet, amelynek megtestesítője, elkerülhetetlenül megváltoztatják az általa kifejlesztett képességek, és a korlátozások, amelyek fejlődésbeli helyzetéből származnak. Pán olyanféle kapcsolatban van a Föld Szellemével, mint a természetszellem az angyali Logossal.

A Föld Szelleme az angyali hierarchia tagja és ami keveset mondhatunk róla, az legjobban úgy érthető meg, ha tanulmányozzuk azoknak az angyaloknak módszereit, akik a tájakat és hegységeket éltetik. Ezeknek ténykedése saját területükön hasonló ahhoz, amit a Föld Szelleme végez az egész bolygóért; ez az az éltető tudatosság, amelynek jelenléte egyöntetűvé teszi a földgolyó vagy egy földterület életének miriádnyi heterogén formáit. Befolyásuk területén belül minden sejt és minden atom fejlődését serkentik éltető jelenlétükkel. Ők még egy közvetlen láncszem angyali feletteseik és a felügyeletük alatti terület sűrű fizikai anyaga aközött. Habár munkájuk örökös rabságnak tűnhet, és mint ilyen, kétségtelenül hatással is van rájuk, tudatuk magasabb síkjai szabadok és azokon a síkokon ők folytonos érintkezésben vannak a hierarchikus rendben közvetlen fölöttük álló angyallal, vagy arkangyallal. Ez a feljebbvaló maga is hozzá van kapcsolva a saját feljebbvalójához és az egész egy hierarchiát képez, fel magáig a Logoszig. Ezen a hierarchián keresztül a Logosz érintkezésben van egész rendszerével és kormányozza azt, sokkal közvetlenebbül, mintha akaratát és tudatosságát az anyagon keresztül gyakorolná, síkról-síkra, le a fizikaiig.

Amint a rendszerben minden bolygónak van szelleme, úgy van egy lény is, aki egyesíti tudatában az összes fizikai bolygókat, egy másik, aki hasonlóan egyesíti magában az asztrálisakat, megint mások a mentális és felső-mentális bolygókat a rendszerben. A természet minden síkján van egy lény, aki tudatában tartja annak a síknak minden bolygóját; azok testéül szolgálnak neki, nem a térben elkülönülve, hanem mint egyöntetű egész. Ekképpen van szelleme a mi rendszerünk fizikai bolygóinak, aki tudatában tartja az összes fizikai bolygókat és a szellemeket, akik lakják őket. Fő gondja – mint minden egyéni szellemé is – az anyag és az élet fejlődése, amely azon a síkon folyik. Az angyali hierarchiának egy része, amelyhez tartozik, a Logoszt szolgálja minden síkon képviselők által, akik minden síkra rányomják az Ő jellegzetességeit – már amennyiben képesek kifejezni a jellegzetességeket – az ő működésük által a természetben tart lépést az anyag fejlődésének folyamata a mi rendszerünkben a tudat kibontakozásával; ekképpen az anyagot formákba lehet önteni, amelyek megfelelően kifejezik ennek a kibontakozásnak eredményeit.

A frissen individualizálódott angyaloknak hozzá kell szabniuk magukat az ösztönösből az öntudatosra való változáshoz minden munkájukban; ugyanakkor kell hogy együttműködésük és engedelmességük olyan tökéletes legyen, mint azelőtt volt. Ami kiképzést kap, főleg erre irányul. Önmagát individuumnak ismeri, birtokában bizonyos meghatározott erőknél és képesek egyéni cselekvésre; erőinek mégsem szabad soha olyan irányban kifejeződniük, amely ellentétes az isteni akarral. Meg kell őriznie mindazt, ami értékes abban a teljes és tökéletes együttműködésben, amelyet öntudatlanul adott természetszellem korábban és hozzá kell tennie saját egyéniségének képességeit. Ez a feladata, amint belép új életébe; amint növekedik rangban, tudásban és erőben, úgy kell növekednie engedelmességének e szabály iránt.

Az emberi elmének ez a hatalom úgy tűnik, mint olyan teljes megalázkodás és önmaga háttérbe szorítása, ami méltatlan egy fejlődő istenhez; az angyali és az emberi szemlélet közti alapvető különbség van kifejezve az ilyen nézetben. A növekedés emberi módszere addig a

pontig, ahol az Ösvényre lép, egy elkülönült egyéniség teljes megvalósításának kibontakozását célozza, a kezdeményező tevékenység képességét bármely irányban, és célozza az ellenálló képességet minden külső irányítási kísérlettel szemben. Amikor az Ösvény küszöbét átlépjük, ezt a leckét el kell felejtenünk és a haladás angyali rendjét kell követnünk, mert az igazi szellemi embernek épp oly képtelennek kell lennie az isteni akaraton kívüli cselekvésre, mint az angyaloknak. Az ösvényre való lépésnél, föl kell adnia mindazt, amit a buzgó törekvés életein keresztül, önvédelem és önfenntartás terén megszerzett. Ez az egyik értelmezése „kis gyermekké” válásának; ebből a szempontból az angyali hierarchia minden tagja, a természetszellemtől a Nap Uráig olyan, „mint egy kis gyermek”.

Az angyalok – nagyon ritka kivételektől eltekintve – képtelenek a baloldali ösvényre lépni; fejlődésük egész módszere egyenes ellentéte mindannak, amit a Sötét Testvérek képviselnek. Van azonban az angyali hierarchiának egy csoportja, Mihály arkangyal alatt; ezek az angyali fejlődés egy változatát választották. A mennybéli háború története szimbolikus utalás erre a választásra. Az igazság mélyen el van fátyolozva, mert a történet nem tényleges háborúról szól, hanem inkább a szolgálat különbözőségéről. Egy középső ösvényt választottak az emberek és az angyalok között, amely a tudat erő-aspektusának kibontakozásában roppant nagy fokozatot eredményezett.

Az angyali fejlődés minden vonala a legfelsőbb mennyei angyalban találja meg legmagasabb kifejeződését, ebben a központi angyali lényben, aki az emberi kibontakozásban a mennyei embernek felel meg – nevezhetjük angyali Logosznak, de nem elkülönülten attól, ami a „második nélküli Egy”. Ki tudna írni erről a Lényről, mit mondhatnának róla még a legmegvilágosodottabbak is, hacsak nem azt, hogy benne létezik az egész angyali hierarchia, és hogy minden tagja egy része neki? Ő maga az angyali Egész. Minden naprendszernek megvannak a maga angyali és emberi hierarchiái, és ezek a Hatalmasok, akik minden tudatnak összessége, amely az ő gondviselésük alatt fejlődik. Ők maguk is részei egy egyetemes létezésnek, aminek dicsősége túlnő az angyal vagy ember fogalmán, amíg képzelete még be van börtönözve saját naprendszerének átléphetetlen „bűvös körébe”.

Az angyal fokozatosan elsajátítja ezeknek a fogalmaknak ismeretét, amelyek – így mondhatnánk – hitvallását alkotják. Elmélkedik rajtuk, igyekszik fölfedezni jelentőségüket, és tökéletesen beleilleszkedni a rendszerbe, amelyhez azok is és ő is tartozik. Nem szükséges a külső tanítás, mert a megismerés fokozatosan támad fel tudatában, miként a nap felkeltének, a zenit felé haladásának ismerete, feltámad abban, aki a hegyoldalról figyelve tanúja a dicsőséges felemelkedésnek. A kibontakozás az angyalnál majdnem teljesen a saját kezdeményezésére megindult növekedésből áll; ez megmutatkozik aurája, valamint a központi alak terjedelmének és ragyogásának növekedésében, továbbá a minden megnyilvánult élet mögött lévő alapvető folyamatoknak tágabb és mélyebb felfogásában.

Amíg egy bizonyos fokozatot el nem ér, örvendezik a teljesen szabad életnek, olyan létezésnek, amely – az emberi sorssal összehasonlítva – folytonos elragadtatás. A földöntúli térségek nyitva vannak előtte, kedvét leli növekvő erejében, pajtásai társaságában, a természet, a tenger, a vidék vagy az égbolt szépségében, kibontakozásának vonala szerint. Ezek azok az angyalok, akiket láthatunk játszadozni fenn a levegőben, akik szokatlan alakúra építik a felhőket, szárnyyszerű lobogókra és szilf-szerű formákra, ők villódnak le a völgyek hosszában, ők suhannak át az egek tág terein, és megszámlálhatatlan ezerszámra ők népesítik be az óriási földöntúli térségeket.

Ez időszakban, mely közvetlenül követi az egyéniesülést, az angyal lelkében változás áll be; felelősségérzete egy állhatatos kívánságot idéz elő, hogy cselekedetekben kifejeződjék. Az angyal meghallja a munkára való felhívást. Felelőség nélküli szabadságának és túlaradó örömeinek napjai véget érnek, mert az, ami növekedőben van benne, nem tűr visszautasítást; ellenállhatatlan befolyása alatt hierarchiájának legmagasabb sorai vonzzák őt, és a játszadozó angyal lassankint átalakul munkálkodó angyallá. Még játékában is szolgált, mert az is az isteni játékot fejezte ki, az isteni boldogságnak, szabadságnak és örömeinek volt a megnyilvánulása.

Az angyalok hitvallása a Logosz Harmadik Aspektusának természetes kifejezéseként tekinthető, játékuk és örömteli boldogságuk a Második Aspektus, munkájuk pedig az Első Aspektus kifejezésének.

III. fejezet

A föld és a föld szellemei

Mikor itt az ideje, az angyal összekapcsolja a két szolgálatot, a munkát és a játékot. Ilyenkor hierarchiájának közvetítő eszközeként működik a négy elem – föld, levegő, víz, tűz – valamelyikében. A feladat kettős: szüntelenül munkálkodik önmagában saját erői isteni kifejeződésének növelésén, de ugyanakkor azon is dolgozik, hogy az isteni Élet és Tudat azon aspektusának fejlődését serkentse, amely megtestesül abban az elemben, melyhez hozzá van kapcsolva. Amint növekedik, az istenit teljesebben és mélyebben fejezi ki önmagában; öntudatos és mind elevebb lényének az elem szunnyadó tudatára való ráhatása által serkenti annak működését. Ezt úgy teszi, hogy – amilyen szorosan csak lehet – azonosul az illető elemben lévő étellel és tudattal, hogy megoszthassa vele a saját, jobban kibontakoztatott életerejét. Úgy dolgozik, hogy elmerül fáradozásának tárgyába és egyesül a tudat-áradattal, amelyet serkenteni igyekszik.

Azok az angyalok, akik a földi természetszellemek csoportjaiból emelkedtek föl, igyeksenek – bár nem mindig – ezt az elemet választani szolgálatuk területéül. Önként leszállnak a föld felszíne alá, és specializált élet erőikkel áthatják a területet. Gyakorlat által megtanulnak elegyedni a fejlődő tudatossággal, hogy serkentsék fejlődését. Amint növekednek rangban és képességben, az általuk ekképpen meglelkesített terület fokozatosan tágul, amíg egész vidéket vagy hegységet magába foglalhat életerőik gyakorlótere.

Amint az előzőkből látható, a bolygószellem egy egész földgömböt szolgál, a föld angyala pedig bizonyos területet, dombot, völgyet, hegységet és vidéket. A földszellemre és a benne lévő életre gyakorolt serkentő hatás mellett ezen a területen minden elementális élet megváltozik, fejlődési menetében buzdítást és serkentést kap. Ez megint az állati és növényi életre van hatással, mert a természetszellem, a forma építője, ügyesebben dolgozik az angyal jelenlétében. Egy angyal az általa meglelkesített területen, ahol emberek élnek, vagy amelyen sűrűn megfordulnak emberek, kifejezetten hatással lehet azokra az emberekre, akik reagálnak rá; amikor az angyal úgy találja, hogy egy személy vagy csoport különösen megfelel, rájuk összpontosítja erejét, s igénybe veszi a fiatalabb angyalokat és természetszellemeket is testük és aurájuk tulajdonságainak tökéletesítésében és – ha lehetséges – megvilágosítja tudatukat. A legtöbb embernek természetes kapcsolata van a földelemmel és annak szellemeivel, és ebből gyakran az következik, hogy igen sok embernek – ha öntudatlanul is – jelentékeny előnye származik a föld angyalainak szolgálataiból.

Az időtartam, ameddig az angyal kapcsolatban marad egy-egy területtel, növekedésétől és az eredményektől függ, amelyekre törekszik. A fiatalabb angyaloknak hosszabb időre van szükségük, mint a haladottabbaknak, hogy észrevehető eredményeket mutathassanak fel. Az angyal egyazon földterülettel legalább 50-100 évig marad kapcsolatban, csaknem folytonosan munkálkodik, hogy azon a területen serkentse az élet minden formájának fejlődését, fejlessze saját képességeit és tágítsa területének korlátait. Mikor saját fejlődésében elérkezett egy bizonyos ponthoz, egyik feljebbvalója általában visszahívja és átírányítja egy más munkára.

A föld angyalai nem tartják valami tisztátalan vagy holt anyagnak a földelemet, hanem inkább a Teremtő öltözékei egyikének részeként tekintik. Nekik szent minden fizikai anyag,

mert az isteni élet jelenlétét látják minden atomban, melyekből összetevődött. Tudatában vannak az isteni Akarat, Bölcsesség és Intelligencia munkájának a fejlődés fokain, a földi élet és forma különböző módjait kifejező tudat formája és ereje tökéletességének. A puszta homokja, az óriási szikla, a síkság termékeny talaja, a kova, a fém és az értékes drágakövek mindegyikének küldetése van és ez a cél teljesen különbözik attól, amit az emberi elme képzel róluk.

A föld angyalai ezeket mind Isten egyik öltözéke különböző részeinek látják, Élete részeinek a növekedés különböző fokozatain, Szépsége különbözőképpen ábrázolt kifejezéseinek; kristályos alakjaikban a geometria példáit látják, amivel Ő megtervezte világegyetemét. Mindezek mögött felismernek egy rendet és szándékot, a fejlődési folyamat egy meghatározott rendszerét, amelyet az ő munkájuknak előmozdítania és szolgálnia kell. A föld-angyaloknak egy egész nagy csoportja e munkának szenteli magát; ebben a nagy csoportban sok alcsoport van, mindegyik a maga megfelelő tevékenységével.

A föld angyalaihoz – kiknek általános munkáját röviden körvonalaztuk – tartozik még a természetszellemeknek egy rendje is, amely a kristályos forma fejlődésével van elfoglalva bolygónkon. A kristályosodás minden folyamata ennek a csoportnak befolyása és irányítása alatt működik; tagjai megtestesítői annak a törvénynek, mely az anyag legkülönbözőbb típusaiban kormányozza a kristály alakulását, mindegyiket a megfelelő geometriai formával.

A drágakövek hét típusánál például mindegyiknek megvan a maga természetszellem és angyala, mely kizárólagosan ama típus fejlődésén és tökéletesítésén dolgozik. A Logosz ékszerészeinek tekinthetjük őket, az értékes kövek specialistáinak, akik e köveket a legmagasabb tökéletességhez segítik, hogy Istennek ez a fizikai öltözéke minél díszesebb legyen. Munkájuk éppen olyan örömet okoz nekik, mint egy művésznak az alkotás munkája.

Minden drágakőnek van szíve, egy központi atom, amelyet atomok csoportja vesz körül. Ezen a központi atomon keresztül jut el a kőhöz az első Logosz speciális életerejé és befolyása, és az alászálló erő ekképpen magnetizálja a követ. Ezen erő által rendeződnek el ezek az atomok virágszerű alakzatban a drágakő központjában, melynek növekedése a természetszellemek irányítása alatt az így előállított geometriai erővonalak mentén történik. A természetszellem az egész kőben élő, lüktető, virágszerű ékszert lát, mert belülről látja; az emberrel ellentétben nem sok figyelemre méltatja a kő külsejét; ezért olyan csiszolatlan és fénytelen a legtöbb drágakő természetes állapotban.

Ez a különbség abban, ahogy a természetszellem és az ember a drágaköveket kezelik és méltányolják, kitűnő példája a természetet illetően eltérő szempontjaiknak. Az ember a drágakő külsejét látja, és minden igyekezetével tökéletesíteni igyekszik azt úgy, hogy a külső fényforrást mind ragyogóbban tükrözze vissza; a természetszellem viszont a kőben a beáramló, átható isteni életet látja, és arra törekszik, hogy a kő annak teljesebben és tökéletesebben kifejező eszköze legyen.

A fémekben dolgozó természetszellem is a Logoszt díszítő elemeknek tartja ásványait és a Logosz életét tekintő éltető princípiumuknak. A természetszellemek az ásványi tudat serkentésén és az ásványi forma tökéletesítésén dolgoznak. A földi életben a megfelelő természetszellemek és angyalok mindenütt azon fáradoznak, hogy az isteni elmében lévő őstípus eszmények mindig tökéletesebben kifejezésre jussanak.

Az isteni mintaképek – mind a plátói szilárd testek változatai – megvannak a Logosz tudatában, és belé vannak ültetve minden sík akasájába; ezek azután állandóan befolyásolnak minden formát; úgy, hogy ezek a formák igyekeznek az őstípusuk hasonmásává növekedni. Ezeket az isteni elméből jövő hatásokat a természetszellemek és angyalok nem úgy fogják fel lemásolandó mintának, mint egy munkásember, hanem inkább anyaguk minden atomjában benne lévő tendenciáknak. Némely esetben a természetszellem valósággal az őstípus modelljévé válik és felölti annak alakját, amint ez a virágépítő tündéreknél látható, akik gyakran mutatkoznak változatos virágalakokban.

Ez a folyamat a természetszellemekben ösztönös és nagyrészt szoros azonosulásukból származik az isteni elmével, amelyből a mintakép készült. Az isteni elmével való azonosulásuknak ez az ereje olyan magas fokot ér el, amely már csaknem beleolvadás. A tudat ama kiterjeszkedésének és az azonosulás ama képességének tükörképe ez, amelyet az ember a felső mentális síkon ér el. A tündér olyan tökéletesen azonosítja magát az étellel a növényben, amelyen dolgozik, hogy saját formája ideiglenesen eltűnik, és tudatát kiterjeszti a növény minden sejtjébe és atomjába. Ebben az állapotban valósággal a Nirvána üdvösségének visszfényét éli át; és bár ez ösztönös és tudatalatti megközelítése az Egységnek, mégis felszabadít bizonyos mennyiséget a nirvánikus életből; ez a felszabadítás fejlődésében ösztönzi a növényt és mellékesen a tündért is.

Ugyanez a folyamat megy végbe, a természetszellemek munkája következtében, különböző fokokon a természet minden birodalmában. Ez alapvető folyamat, megéri a komoly tanulmányt és elmélyedést, mert megértése adja meg a kulcsot sok problémához. A teremtő erő az állati és az emberi birodalomban egyaránt úgy fejlődik ki, hogy tudatosan vágyik azonosulni az ellentétes pólussal; az azonosuláskor bizonyos erő szabadul fel és mennyisége megfelel a tudat azon síkjának, amelyen elérte az azonosulást.

A buddhikus és nirvánikus erőnek tudatos felszabadítása az emberben a tökéletes egység elérését eredményezhetné a fizikai síktól az Egóig. Ilyen eredményeket azonban csak azok érnek el, akik tudatukat a fizikai helyett szándékosan a szellemire összpontosítják és a nemzés aktusa alatt meditálnak. Az eszményi emberi egyesülés az, ha a lehető legnagyobb hűséggel ismétlődik meg a Logosz által végrehajtott teremtési folyamat. Az ember a maga kicsiny világa szerint teremt, és ebben a folyamatban szinte istenné válik. Ebből kitűnik, hogy mekkora csúfságba és szegénybe esnek azok, akik vágyaik kielégítésére visszaélnék a teremtő erővel. Amikor az ember a fejlődésnek emberi ösvényét választotta, vagyis azt, hogy testet ölt a sűrű fizikai síkon, elnyerte a képességet, hogy testileg teremtsen, és megadatott neki a szabadság, hogy válasszon, miképp használja föl ezt az adományt. Az emberi ösvény a szenvedés ösvényévé válik, mert – amíg még nem halad egy bizonyos fokozatot – elkerülhetetlenül visszaél ezzel a szabadsággal. Az angyaloknak nem adatott meg ilyen választásnak a lehetősége, és noha ők olyan erőknek és képességeknek vannak birtokában, melyeket az ember csak sok élet után bontakoztat ki, nincsenek kitéve annak a veszélynek, hogy visszaélnék velük, mert soha sem felejtik el eredetükkel való azonosságukat.

Az angyalok az egyesülést és azonosulást nem a faj szaporítása céljából gyakorolják, hanem inkább hogy megosszák életüket és tudatukat az élet más formáival; olyan nagymértékben azonosulnak munkálkodásuk tárgyának életével és tudatával, hogy buddhikus és nirvánikus erő szabadul fel minden életben és formában azon a síkon, amelyiken működnek.

IV. fejezet

A tűz és a tűz szellemei

A tűz is Isten öltözékeinek egyike, Istené, aki a tűz szellemei számára lángba öltözöttnek tűnik. A tűz szellemei Őt minden megnyilvánult élet központi tüzes szívének, a Naprendszer pedig az Ő tűzként való kifejeződésének tekintik. Abból a célból, hogy a tüzet, mint elemet megértsük, az elmét nem szabad társítani a fizikai láng fogalmával. Amint az ember a földön a napot tekinti az egész rendszeren keresztül megnyilvánuló erő, világosság, hő és életerő kifejezőjének, úgy a szalamandra számára a nap mint tűz nyilvánul meg valamennyi síkon. A tűz angyalai a világegyetemet roppant nagy terjedelmű, zúgó lángtengernek látják, olvasztókemencének, melyben minden ég. Minden tárgy minden síkon a tűz kifejeződéseképpen látszik, mintha lángolna. Emberek, angyalok, fák, tájak és bolygók mind tűzközpontok, melyeket áthat és körülvesz a tüzes erő. A szalamandrák a megtestesítői ennek a mindent átható elemnek, benne élnek és dolgoznak, mint a Logosz szolgálói, és a Logosz számukra a központi láng.

Mind a világegyetem, mind a kozmosz hetes beosztása visszatükrözik a tűz birodalmaiban; a tűz hét állapotban létezik, és a szalamandráknak vagy tűzangyaloknak hét fokozatuk van, mindegyik dicsőségesebb és tüzeesebb alacsonyabb fokú testvérénél. A földi tűz a legalacsonyabb fokozat, e fokozaton vannak az asztrális szalamandrák is, kiknek e tűz egyik kifejeződésük. Minden tűz minden síkon egy nagy arkangyalban összpontosul, aki a tűz istene a mi naprendszerünkben, és aki alatt – rendfokozatuk szerint – a szalamandrák dolgoznak.

Az egyetemes tűz célja az újjáalkotás és átalakítás; az hogy biztosítsa a növekedés folytonosságát a változás által, és azt, hogy a világegyetem egyik része se válhasson statikussá, merevvé és tétlenné. A tűz elem az isteni Akarat kifejeződése, amely szüntelenül nyomást gyakorol minden életre, és minden formában a meglelkesítő élet tökéletesebb kifejezésére irányuló belső kényszerként nyilvánul meg. A tűz speciális feladata fenntartani az egyetemes mozgást; a tűz lakói birtokában vannak annak a tüzes tulajdonságnak, amely átalakít, újjáalakít és – ha szükséges – megsemmisít. A földön a szalamandra eleme a tűz és leginkább „megsemmisítő” aspektusában ismeretes, és mégis mi nemcsak a pusztításra, hanem a világosság, meleg és erő létrehozására is használjuk.

A földi tűz és a Logosz szíve között – amely örökösen lángol – a tűznek töretlen lánc van, mely által a Logosz természetének tűz aspektusát egész rendszerében megnyilvánítja, ez a megnyilvánulás olyan formát hoz létre, amely némileg hasonlít a földi kertekben virító napraforgóhoz. A virág szíve a nap, és minden szírom egy-egy hatalmas lángnyelv és a naptól a rendszer legtávolabbi határáig terjed. Bármilyen irányból szemléljük ezt a napraforgót, szélesen kitért szirmaival ugyanazt a látványt nyújtja, mert a szoláris napraforgó kiterjed a rendszer minden dimenziójába és ezért minden nézőpontból mintegy szemben látható. Mindazonáltal nem a földi virág nemes szépségét, hanem a zúgó tűztengert mutatja annak, aki képes meglátni a Logosz tűz-aspektusát. A tüzes virág minden szirma élő lángnyelv, melyen keresztül hatalmas zúgással erő zúdul állandó és folytonos áradatban.

Ezen óriási színjáték közepette laknak a tűz angyalai, kormányozzák a tűz ellenállhatatlan energiáját, és irányítják a tüzes naperők működését ama legfelsőbb Tűznek az akarata szerint, aki az ő életük forrása. Ők a tűz urai, a láng arkangyalai, a rendszer szellemei

újjáteremtői; a tűzerő élő megtestesítői, kiket az atmikus Logosz tüzes akarata inspirál. Aki az Egy legfőbb Uralkodó és akinek közvetlen kifejeződése az az óriási, szoláris tűzvirág és a tűz urai is.

Aranysárgák és lángszerűek, lángból épült, roppant nagy emberekhez hasonlítanak; mindegyiknek a kezében lándzsa és a fején arany korona van élő tűzből. Lángok lövellnek ki belőlük minden oldalon; a tudat minden változása kihajt egy lángnyelvet; minden mozdulatuk tűzáradatot lövell. Ők alkotják a szoláris tűzangyalok dicsőséges testületét, és mindegyikük a maga munkahelyén, ahol a szírom alakú lángnyelvek kiáradnak, körülveszi a napot. Rajtuk keresztül erő halad át; ezt áthaladása közben át kell alakítani, hogy meg ne semmisítse a rendszert a nyers erőhatás, amely az ő közvetítésükkel megújít és átalakít. Védik a naprendszert, hogy a tüzes erő meg ne vakítsa azok szemét, akik számára a világosság forrása, és hogy el ne égjenek azok, akik számára a hó forrása, és hogy szét ne rombolja azokat, akik számára az erő forrása.

Ilyenek a hatalmas Nagy Lények, Akik az angyalok és emberek tüzes Atyjának tüzes trónusa előtt állnak. Alattuk rangsorban fokról-fokra állnak a tűz szellemeinek hatalmas rendjei. A természet minden síkján Tűz Királyukat szolgálják és hódolnak tűzuraiuknak. Tüzes természetük az ellenőrizhetetlen vadság látszatát keltik, a tüzes és romboló erő látszatát. Mindegyikükben, minden síkon, a tüzes logoszi erőnek bizonyos mennyisége van felhalmozva. Növekedésük, ebben az erőben való gyarapodásuk jelzi, a nagyobb méltóság és a logoszi Akarat tüzének sokkal tökéletesebb kifejezése.

A legnagyobb földi tűz csupán gyenge és halvány visszfénye a nap valódi tüzének; a legfényesebb földi lángolás csupán árnyéknak tűnik sugárzó fényessége mellett. A rendszer tűz-aspektusa, és a világegyetemé is, a villámot utánozza a napraforgóban megmintázva, melynek mindegyik szirma egy-egy állandó villámfény, és amelynek szíve az anyaméh, amelyben a villám megszületik. Minden megnyilvánult életet minden síkon körülvesz és átjár a tűz; nincs bolygóközi tér; a bolygók elkülönültsége csupán illúzió; a nap nem elszigetelt központja a bolygók gyűrűjének; csupán egyetlen tűzzel teli, egyöntetű egész létezik.

Minden atom a rendszerben, és minden térség az atomok között tűzzel van tele, és minden tüzes erővel lángol. Központ és kerület egy. Noha hatalmas napvirágok látszanak, melyeknek szirmai érintik a legtávolabbi bolygók pályáit, teljes formájukban mutatva önmagukat minden nézőpontról, mégis csupán egy virág és egy tűz van, amint csak egy Naplogosz is van. A szoláris virág az Ő teste, a bolygók az Ő szervei, a nap az Ő tüzes szíve. A szoláris tűzangyalok az Ő tagjai, és hatalmas feje és lába szervei egy nálánál még hatalmasabbnak, az egyetemes Tűz egyetemes Urának.

A régi időkben a tűz Nap-urai hírnököt küldtek a földre, hogy megalapítsa a tűz vallását, és átadja az embereknek a tűz üzenetét. Neve Zarathusztra volt; a földi emberiség egyik virága volt ő, egy az első termésből, aki elérkezett a tűz birodalmába és megtanult benne lakni, majd elnyerte a tudást és az erőt, hogy sértetlenül megálljon a Nap Urai előtt, hogy megtanulja tőlük az üzenetet, amit el kellett hoznia, és elfogadja a tűz fölötti uralom adományát. Lángnyelvek között jelent meg az ő népe előtt, körülvéve a tűz szellemeivel. Beszélt a tűzről, a megújító és átalakító, és tanította népét, hogyan alakítsák át életüket a saját akaratak tüze által, egyesítve azt az isteni Akarattal. Azt tanította, hogy életükben és országukban minden rosszat el kell emészteni a tűz által, hogy így templomot készíthessenek a szellemi nap megújító ereje számára. Ismerve a hatalom szavát, a magasságból lehívta a

tüzet; ebből a tűzből lobbantotta lángra a templomi lámpák és a tűzhelyek tüzeit az egész országban.

Küldetése sokat jelentett bolygónk fejlődő életében, mivel a tűz-elemet szorosabb kapcsolatba hozta a föld-elemmel. Míg a kémikusaink fel nem fedezik a tűznek, mint elemnek a jelentőségét, és meg nem tanulják nyomon követni azt az atomban és a természet minden birodalmában, addig ennek az állításnak az értelmét nem lehet teljesen felfogni. Zarathusztra után változás állott be minden földi emberben, mert ő megnövelte a szoláris tűznek mennyiségét annak a fizikai atomnak szívében, melyből minden kémiai elem keletkezett. Megalapította a földön a tűz birodalmát, és attól a naptól fogva minden anyag formálhatóbbá vált a gondolat és akarat számára.

Valahányszor tűz és a tűzhelyeinkben, közvetítő eszköz az a nappól való tűz számára; ezért a tüzet mindenhol szentnek kellene tartani. A tűz lángra lobbantása tűzangyalt hív elő; a tűzhely tüzeinek megvan a maga természetszellemé és az erdei tüzeknek a magukéi; egy nagy tűzvész nagy számban vonzza őket és jönnek mulatozni és örvendezni elemük földi megnyilvánulásában. Habár ők csak a nappól való tűz megtestesítői, a fizikai tűz meglekésítőinek lehet őket tekinteni, és e tűzhez körülbelül úgy viszonylanak, mint a Naplogosz tűz-aspektusa öhozzájuk.

A tűzhányók központok, melyekben a nappól való tűz összpontosul, és ahol tűzangyalok tömörülnek az ő különböző fokozataikban; mert ahol az ő elemük tevékeny, ott jelen vannak a tűz-szellemek. Mélyen e föld színe alatt olthatatlan tűz ég, valóságos része a nappól való tűznek, mely még mindég táplálja, és amellyel szüntelen és közvetlen kapcsolatban van. A tűzangyalok fájának hatalmas képviselői laknak ott; a természetszellemeknek és angyaloknak sokféle rendje dolgozik ott, mert a föld központjában van a bolygó számára az élet és erő belső forrása. Életerői ott újulnak meg, az elfáradt anyag újratöltődik, és a csillagközi atomokat ott hatják át a bolygó speciális rezgésszámával, hogy aztán a bolygó atomi életének keringési áramába léphessenek. A Logosz tüzes életeroje a föld központjában jelenik meg. Útjában nincs szüksége földi csatornákra; ez az életerő közvetlenül a magasabb dimenziójú mechanizmus működése révén érkezik, amely a rendszert irányítja. Ott vannak összegyűjtve és megújítva a bolygó magnetikus erői, mindegyik a maga megfelelő természetszellemének és angyalának felügyelete alatt; az erők minden fajtája a központi isteni erő egy aspektusának egy-egy fizikai visszatükröződése, és közvetlen kapcsolatban van a nappól való tűz világával.

A tüzes nap – nem fizikai burka – az erőközpont, amelyből a Logosz életadó energiái kiáradnak keresztül-kasul a rendszeren. A tűzangyalok ennek az erőnek közvetítő közegei, és mérnökei annak a mechanizmusnak, amely általuk újjáalkot és átalakít minden életet befolyásának hatáskörében. A tűz erejének legfeltűnőbb jellegzetessége a változás; így a fizikai tűz lényének törvénye által pusztít, hogy előidézzé a forma megváltozását, hogy az erőnek új fokozatai szabadulhassanak fel.

A tűznek ez a láthatatlan eleme működik az egész rendszer mögött, és ott dolgoznak közvetítő közegei is. Minden sziklára, kőre, drágakőre, növényre, állatra és emberre szüntelen nyomást gyakorol a változás irányában; az ő jelenléte miatt nem lehet a Természetben soha semmi nyugalomban; ő biztosítja a rendszer növekedését. Erejét nem csupán a természetszellemek használják, akik ösztönösen dolgoznak a változás érdekében, hanem a nagy tűz-angyalok is, akik tudatosan idéznek elő minden változást az egész rendszerben, hogy a létrehozott új születés növekedésében mindinkább megközelítse az Isten elméjében lévő

őstípust. Így a tűz „az az erő, ami minden dolgot megújít” és a változás az egyetemes „jelszó”, az alaptörvény a tűz egész birodalmában, az ige, ami által erői felszabadulnak, és lakói megidézhetnek.

Ha a szikra kipattan a tűzközből, megnyilvánul az istenség; ha a tűzhelyeken lánggra lobban a tűz, a szent Jelenlétet invokálták; ahol felszabadult ez az istenség és az a Jelenlét invokálódott, ott embernek és angyalnak egyaránt hódolnia kellene Annak, akinek életét köszönheti. Vissza kell térni a tűz-imádat napjainak; az emberek szívében és elméjében az isteni élet szent tüzenek fényesebben kell lángolnia, amint minden ember megtudja magáról, hogy ő földi mása a központi tüzes Embernek, aki a mindenható uralkodó, kinek trónusa ott áll az ő szívében és a mindenség tüzes szívében egyaránt.

A tűz a Tavasz szülőatyja, minden világban a megújulás ígérete; tűz lakozik az ember szívében, tűz melegíti véré; láthatatlan énjében ő a tűz-ember.

Himnusz a tűzhöz

Üdv a tűznek! Üdv Szoláris Napurak!
Üdv Tűz-szellemek!
Megszámlálhatatlan sokaságokban,
sokféle rendfokozatokban
köszöntünk benneteket, Tűz-testvéreink!

Ó szent Tűz! Ó csodálatos Láng!
A világ átalakítója, világok megújítója,
Minden forma számára életadó Te.
Tüzes erőd dicsősége betölti az eget és a földet
és a tágas tartományokat a csillagok között.
Te vagy a szikra a kőben, az élet a fában,
Te vagy a tűzhely tüze, a Nap ragyogása.
A Te kezed festi a rózsaszínű pirkadatot,
Tiéd a napnyugta tűzpompája;
Tiéd a virágillatú nyári szél langyos fuvallata,
A te erőd alkot újjá minden dolgot.

Tűz szól a tűzhöz, Néked ajánljuk lelkünket,
Vonj tüzes szívedhez közelebb bennünket,
Hogy Benned elfelejtsük énünket.
Ó Isteni Tűz! Lángolj tüzesen életünkben,
Hogy sötétség, kéjvágy és gyűlölet száműzve legyen
és az emberi lelkek tisztán ragyogjanak,
A Nap kápráztató dicsőségével.

Tisztíts meg minket, ó fennkölt Tűz; ifjítsd
meg szívünket és elménket;
Hamvaszd el a szennyet, újítsd meg akaratunkat
És küldj ki, hogy nevedben dolgozzunk, mi,
A Te választott Tűz-embereid.

Amen

V. fejezet

A víz és a víz szellemei

A víz a természet minden síkján az egyetemes oldószer. A víz a folyékony és befogadó aspektusa az isteni életnek; ő a természet méhe, az egyetemes anyaméh, amelyből minden dolog születik; ez okból jelentette mindig az egyetemes anyát. A víz, akárcsak a tűz, az egész megnyilvánulásban megvan, a legalacsonyabb fizikai síktól a legmagasabb szellemi síkig; a földi víz a legsűrűbb kifejezése az egyetemes folyadéknak.

Amint a tűz alaphangja a változás, úgy a vízé az áramlás. Amint a földön minden energiának kört kell leírnia, mielőtt mint erő megnyilvánulhatna, úgy minden tevékenységnek az egész naprendszerben kifelé kell áramolnia az eredetétől a megnyilvánulás síkjáig és azután vissza. A víz-elem jelentése biztosítja a mozgás szabadságát a logoszi erőnek világain keresztül; a tűz erejét pedig kiegyenlíti, mert nélküle a rendszer elpusztulna; a rendszer gépezetének nagy olajozója; nélküle ez a gépezet megsemmisülne.

A víz képezi a világegyetem idegrendszerét; valóban a víz az eszköz, mely az erőt a központi erőműből elszállítja és szétosztja a természet minden síkján egészen a legsűrűbbig. A víz a nagy összekötő elem minden síkon, mint elfogadó és továbbadó szolgál, s ekképpen teljesíti be természetének törvényét, amely az áramlás törvénye.

Amint a tűz mindent átható, úgy a víz is az; ha nem volna jelen minden sík atomjában, az anyag nem létezhetnék; sem az atom nem tölthetné be feladatát, mint az erő befogadója és továbbadója. Az atom az a rendszernek, ami a földnek a folyó; erő születik a forrásból, melyet az első síkon az első atom befogad, majd kifelé halad egyik síkról a másikra, s elér a legalacsonyabbig. Amint a folyók a vízi erő áramlásai és engedelmessé válnak az áramlás törvényének, úgy a rendszert alkotó atomok láncai is áramló energifolyamok.

A víz az egyetemes anya, mely befogadja, elraktározza, majd továbbadja és szétosztja az egyetemes erőt. Mint ahogy a teremtés folyamata is szakadatlan, úgy ez a hatalmas nemzés is szakadatlan történet; az isteni Anya örökké szül, és rajta keresztül örökösön megújul a rendszer élete. A víz-elem az örök anya, a mennyei nő, Szűz Mária, örökké produkáló, mégis örökké szeplőtelen, az Egyetemes Ízisz, a naprendszer istennő-királynője, a napistenség jegyese. Élete szabadon árad kifelé a rendszer fenntartása és éltetése céljából. Ő az örökös és megfejthetetlen rejtély, mert bár szűz és szeplőtelen, mégis örökké terhes és örökké életet ad. A naprendszer az Ő gyermeke, melyet kebelén táplál.

Az emberek mint Istennek Anyját imádták korszakokon át. A vízszellemek minden fajtája, a vízi tündérektől a hatalmas vízi királynőig, a naprendszer vízgyűjtőinek őrzőik, az ő képviselői és az Ő életének megtestesítői. Minden síkon ennek a fajnak egy haladottabb tagja képviseli Őt, és azon a síkon a vízi angyalok fejének tiszttségét tölti be; mindegyik a maga síkján képviseli a Legfőbb Királynőt, az Örök Anyát, a Tenger Csillagát. A tudatos élet élő láncát képezik ők, melyen keresztül az Ő ereje és tulajdonságai megnyilvánulhatnak az egész rendszerben.

A vízi angyalok és vízi tündérek kötelessége gondoskodni a szívből a rendszer határáig való közlekedés eszközéről; tudatuk közvetlenebb csatornáról gondoskodik az erők szállítására, mint az atomláncok. Növekedésük, mint az angyalok minden fajtájánál, növekedés rangfokozatban és abban a képességben, hogy ellássák elemük funkcióit. Mint a rendszer víz-aspektusának tudatos lakói, jelenlétük teszi lehetővé törvényeinek intelligens alkalmazását. Kiválasztó és irányító befolyást gyakorolnak a vizek világára, mintegy megolajozzák ott, ahol a legszükségesebb és fenntartják az érintkezés vonalait, amelyek gyakran vannak kitéve roppant nagy megerőltetésnek. Jelenlétük a vak erőt intelligens erővé alakítja át. Előhaladásukban az ilyen munka által intelligensebbé válnak, felfogóképességük tágul, ami által hierarchikus rendjükben mind magasztosabb tisztségeket töltenek be.

Ahol csak víz van, láthatóan vagy láthatatlanul, ott jelen vannak. A vizek elkülönülése folyókká, tavakká és tengerekké, különböző halmazállapotai a folyékonytól a gőzig, akár óceán, akár felhő, azt az illúziót keltik, hogy ahol nem látható a víz, ott nincs is; pedig mivel a víz minden atomnak alkatrésze, mindent áthat, és így a víz szellemei is mindenütt jelen vannak. Minden síkon a sűrűség minden fokán a víz egy mindent átható elem kifejezése, mely a Logosz feminin aspektusának, minden világ minden angyal és minden ember anyjának közvetítő eszköze. Ezért szent a víz. Mikor vizet iszunk, az Ő életét fogadjuk be; mikor víz öntözi a mezőket, az Ő jótékonyágának jele ez; mikor fürdünk, Ő tisztít meg bennünket; az óceánon utazókat Ő hordozza kebelén. Övé a napfelkelte rózsaszínű felhőinek glóriája; a napnyugta felhőinek szépsége az Ő halhatatlan szépségét tükrözi. Ő a vér az ember ereiben; az Ő élete a fában és növényekben keringő nedv; a harmat, mely felékesíti a mezőt és a gyepet, mely lehűti és felfrissíti a kiszikkadt talajt, mind annak a határtalan nagylelkűségnek és önzetlen áldozatnak példája, mellyel fenntartja és élteti a világot. A szivárvány az Ő üzenete angyalok és emberek számára, hogy Anyjuk kiterjesztett szárnyakkal öröklik fölöttük örökké éber anyai gondossággal, és felfedi nekik dicső hétszeres szépségét, amely körülveszi az egész világot.

A mennyei anya minden születésnél felügyel. Ő a Főpapnő, Akinek szolgálatában mutatja be minden anya az áldozatot, hogy Ő, a világ Anyja felfedhesse minden pompáját, minden szépségét a születés szentségénél. Ő a mennyei nő, akinek része minden asszony. Ő, akinek trónja a Legmagasabb oltára mellett áll, ott trónol egyúttal minden asszony szívében is. Az anyaságnál ez a szent kötelék a világosság élő vonalává válik, mikor leszáll trónusáról, hogy a szülőágy mellé álljon. Ismeri a fájdalmat; érzi a gyötrelmet; minden kiáltás az Ő szívét szúrja át és lehívja gyógyító, oltalmazó erejét az anyára, akiben Ő kicsinyben Önmagát látja.

Parancsára öröködnék a születés angyalai anya és gyermeke fölött, és segédkeznek az eszköz építésénél, melybe az alászálló lélek inkarnálódik. Minden nő képét szívében őrzi, hozzákapcsolva földi eredetijéhez, hogy mindenkor őrizhesse és áldhassa ezt az Ő képviselőjét alant a világban. A tiszta és tökéletes nő jelenlétének báját tükrözi; szépségén keresztül az Ő pompája ragyog. Jelenlétének mélyen az asszonyi szívben való megmozdulásakor felébrednek az anyaság rejtett forrásai és ez az örök anya erejének és sóvárgásának megnyilatkozása. A férfiben a teremtő tűz fellobbanása az örök Atya erejének felébredése, ami teremtésre ösztönzi őt. Ilyenformán férfiben is, nőben is egyaránt megnyilvánul Isten apasága, illetve anyasága. Isteni származásúak, és azok lehetnének a teremtés makrokozmosz drámájának mikrokozmosz megismétlésében is. Mikor lealacsonyítják ezt a mélységesen szent működést, embernek és Istennek ezt a legmagasabb és legszentebb képességét szennyezik és mocskolják be; ilyen istentelen cselekedetekkor Ízisz udvarának angyalai eltakarják tekintetüket, és szégyenkezve elfordulnak, sőt Ő, az Istenanya

is érzi a szégyen iszonyodását, amely keresztülárad birodalmán, és átmenetileg megzavarja azt a tökéletes harmóniát, amely törvényeinek működését áthatja.

VI. fejezet

A levegő és a levegő szellemei

A levegő-elem működése a rendszer gazdaságában kétszeres: Lehetővé teszi a mozgás szabadságát szilárdabb testek számára – lévén a szabadság mind az elemnek, mind anyagi lakóinak uralkodó jellemvonása – és ellenáll a nyomásnak. Ezzel a kettős szolgálatával fenntartja a rendszer erőinek rendjét, harmóniáját és egyensúlyát. A levegő a nagy eligazító és kiegyenlítő, amely engedve a naprendszerben előforduló óriási nyomásoknak, lehetővé teszi az energia másfelé való távozását. Ezek az állandó nyomások, amelyek a levegőre hatnak, igen nagy magnetikus és villamos erővel töltik meg; az egész levegő-elem szüntelenül nyomás alatt van, ennek következtében mindig erősen fel van töltve erővel.

A légi dinamika tudománya megtanítja majd a jövő természettudósait a levegőben felhalmozott energiák megcsapolására és arra, hogy felhasználják őket az emberi létfeltételek tökéletesítésére. A rendszer bolygóinak éghajlati változásait részben a nyomás és csökkenés változása okozza, melynek a levegő alá van vetve. A levegő a világegyetem kiegyenlítő gépezete; azoknak a törvényeknek felfedezése, amelyeken keresztül ez az elem működik, arra képesíti majd az embert, hogy nagymértékben irányíthassa az éghajlatot.

Mint minden egyéb elem, a levegő is megtalálható síkon, és minden síkon hasonló törvényeknek engedelmeskedik, és hasonló funkciót teljesít. Egy adott síkon a levegő nyomását a fölötte lévő sík nyomása határozza meg, így a fizikai levegő a végső átvevője, valóságos ütközője az asztrális síkról szabadon engedett erők számára. Ez a folyamat nyomon követhető síkról-síkra, míg végül elérjük az erő központi forrását. A levegő minden síkon csökkenti a fölötte lévő síkról érkező nyomást, és az elem hétszeres sűrűsége hét hatalmas párnáról, vagy rugók sorozatáról gondoskodik, melyet úgy képzelhetünk el, mint amelyek a sűrűség különböző szintjein fogják körül az elsődleges energiát. De ne tekintsük a levegőt úgy, mintha koncentrikus gömbök sorozatában elrendezve fogná körül a Logoszt. Bár az ilyen vázlatos szemléltetés megengedhető, ne feledjük, hogy a levegő-elem egyetemesen van jelen mindenütt a rendszerben. Minden sík levegője áthatja az alatta levő síkot, amíg végül eléri a fizikait. A fizikai levegő az utolsó párna, ezért egyik működésében hasonlít a vasúti végállomás ütközőihez, amelyeken a Logosz dinamikus ereje a szellemből az anyagba való útjában nem haladhat túl, hanem – a vonathoz hasonlóan – visszalökődik.

Mint ahogy minden sík étere a rendszer vitalitásának az eszköze azon a síkon, úgy minden sík levegője a rendszer dinamikus energiájának dinamikus hordozója. Amint az ember fizikai teste támpont – horgony – az Egó erői számára, amin keresztül az inkarnáció ideje alatt megőrzi befolyását alacsonyabb eszköze felett, ugyanígy a fizikai levegő is támpont a rendszer erői számára: segítségével a Logosz fenn tudja tartani annak teljes magnetikus telítettségét. Ez a telítettség változik a fejlődés haladtával, és ahogy a megnyilvánulás logoszi napja halad előre, korszakról-korszakra növekedvén, amint a fejlődő rendszer mindinkább hozzáhangolódván az isteni élethez és erőhöz, az isteni energiát nagyobb mértékben képes befogadni és megtartani. Ugyanígy a fejlődés folyamán, az ember személyisége nagyobb mértékű egói erőt, az Egó pedig nagyobb mennyiségű monádi erőt tud befogadni és kifejezni. A manvatara végén, ami az embernél az adeptusságnak felel meg, az egész rendszer már teljes mértékben át van itatva az egész logoszi étellel és erővel.

Mint ahogy a tűz és víz esetében is tapasztaltuk, a levegő-elem erőinek ellenőrzéséhez és irányításához is szükség van közegekre. Ezek a közegek az angyali hierarchia egyik ágát alkotják, a fejlődés valamennyi fokozatát képviselő egyedekkel, a tündérektől és nem egyéniesült szilfektől fel a levegő hatalmas uraiig, akik a rendszer fő-fő mérnökei és a levegő-elem uralkodói. Funkciójuk minden síkon és minden szinten pontosan megfelel elemük funkciójának; fél-tudatos és ön-tudatos megtestesítői a Logosz energia-aspektusának. Ez adja nekik a korlátlan életerőt, és ez tölti meg őket azzal az erővel, ami a légen át való utazásuk villámszerű gyorsaságához szükséges. Ez adja a dinamikus elevenséget is, ami minden tevékenységüket jellemzi, s a nagyon sűrített erő érzetét, amit a megfigyelőben keltenek. Munkájukkal gyorsítják annak az időnek eljövetelét, amikor a Logosz energiája mind szabadon mozoghat; előkészítik a síkok anyagát ennek az energiának befogadására, megteremtik az erők egyensúlyát az egész rendszeren keresztül; és állandó nyomást gyakorolnak, ami emeli az anyag tónusát, amelyből áll.

Fajuk minden egyedénél a kibontakozás növekedést jelent rangban és abban a képességben, hogy elfogadja, de egyúttal fékezze is a fölötte lévő síkról leszálló erőt, képes legyen ellenállni a mindig magasabb és magasabb nyomásnak és növekedjék az általa megtestesített és kifejezett isteni élet, valamint erők mértéke.

A szilfek a Logosz dinamikus energia-aspektusának közegei, melyek a rendszer elektromos és magnetikus erőiben jutnak kifejezésre, ellentétben tüzes, regeneráló és átalakító aspektusával. Azok, akik eddig még nem individualizálódtak, inkább elemük szabadság funkcióját fejezik ki, mint a kompressziót. Számukra az élet az erő szakadatlan befogadása és kibocsátása az asztrális és az éterikus síkon. Amíg nem érik el az öntudatosság fokát, nem tudják elviselni a nagyobb nyomást, így az erő viszonylag szabadon árad rajtuk keresztül és csaknem mindig tovább is adják, mihelyt befogadták. Fejlődésük haladtával előfordul egy szünet a befogadás és továbbadás között; a szünetben zajlik le a kompresszió folyamata; a szünet tartama növekszik fejlődésükkel, és amikor bizonyos hosszúságot ér el, az erő féltudatos és ösztönös szolgálatában eltöltött évszázadok eredményeként elérik az individualizációt. Létük majdnem teljesen ebből a háromszoros folyamatból áll, melynek megvan a hasonmása az élet minden formájában és a természet minden birodalmában.

Tudatuk a zavartalan boldogság állapotában van, ami az erő kibocsátásának pillanatában az elragadtatás csúcsát éri el; a tetőfok magassága arányos a felszabadított erő nyomásfokával és mennyiségével; a boldogságnak ez a váltakozása készíti őket a fejlődésre. Mivel fokozni óhajtják az elragadtatás mértékét és időtartamát, igyekeznek folytonosan fogékonyabbá válni az erő számára, és nagyobb ellenállást kifejleszteni az erő áradásával szemben, hogy a fokozott mértékű nyomás nagyobb élvezetet eredményezzen. Amint munkájuk leírása mutatja, elemükre állandóan erőteljes, dinamikus energiákkal hatnak és így ennek az elemnek mindig több erőt juttatnak. Így akár ösztönösen, akár tudatosan megtalálják helyüket és eljuttatják szerepüket a természet gazdálkodásában.

A levegő hatalmas arkangyalainak ereje csaknem ellenállhatatlan, mert minél jobban megközelítik a rendszer központi erőműtelepét, annál nagyobb dinamikus energiák megtestesítőivé válnak. Ahogyan mindegyik rendjükénél ez az erő átjárja őket, hangot hallat, mert Isten hangjának erejét legközvetlenebbül a levegő angyalai és arkangyalai tudják kifejezni. Rendjük minden fokozatában óriási mennyei kórust alkotnak, vagy hatalmas orgonát milliárdnyi megszámlálhatatlan síppal, amely sípok mindegyike fejlődési foka szerint egy bizonyos nagyságú angyal és így szolgálja az Isteni Orgonistát, aki folytonosan játszik rendszerének háromszoros billentyűzetén. Hangjuk az Ő birodalmain keresztül-kasul hallható,

a fiatalabb tündérek éles szoprán hangjától a levegő-erő hatalmas urainak mély, zengő basszusáig, akiknek hangjától megremeg a rendszer, ha énekelnek. Ilyenek a hang angyalai, akik kinyilvánítják az Isteni Muzsikus zenéjét birodalmi keresztül, általuk játszik ereje és rajtuk keresztül telíti erővel rendszerének minden atomját.

Mínthogy a levegő a fizikai hang létrehozásának és továbbításának fontos tényezője, úgy a levegő urai és az ő fölötteseik nélkülözhetetlenek az isteni összhang megteremtésénél és átadásánál. Tevékenységük folytán minden atom énekel forgása közben, minden drágakőnek van saját dala, minden virág és fa fajtájának édes zenéjét susogja; így növekszik velünk, emberekkel és angyalokkal a dicséret és öröm csodálatos kórusa, amely állandóan száll föl mindenből, amit Ő alkotott.

Isten teremtő szava minden hang eredete minden síkon; minden zene, minden harmónia és minden hangzavar forrása. A természet magas hangja, a fűtyülő szél sívítása, a tenger visszhangzó morájának dübörgő basszusa, a mennydörgés robaja – amint játszik a felhőkön, légi dobjain; mindez egyetlen hatalmas dallamot, egyetlen dicső szimfóniát alkot, ami az ős-világosság körül keringő bolygó zenéje.

A Nagy Muzsikus saját hangjának visszhangjaként hallja rendszerein keresztül ezt a zenét; de hall más hangokat is, amint más rendszerek zengik dalukat és más világegyetemek is kiküldik hangjukat az egyetemes zenébe, amely a tér roppant nagy végtelenségében visszhangzik. A hangzás és dallam csodálatos világa nyilvánul meg fokozatosan annak, akinek füle erre hangolódott. Az egész megnyilvánult életet hangként érzékeli. A formák és fajok különbözőségei a váltakozó hangok csupán és oktávról-oktávra, hangsorról-hangsorra építik fel a hatalmas akkordokat, amelyek körülötte dörögnek, amint Ő időn és téren át énekel. Ő az Isteni Muzsikus-művész, örökösen mennyei harmóniákat, égi szimfóniákat komponál. Ha dalol, a rendszer megtelik hangjának zengésével, éneke betölti és átjárja azt. A naprendszer mint hang nyilvánul meg.

Az Isteni Muzsikus

Övé a fák susogása, Övé a szélzúgás,
Övé a madárhang, s amit a csalogány trilláz,
Övé borjú bús bögése és mit bárány béget.
Övé minden mormolás, mit patak csörgedezhet,
Övé a vízesés hangos és hatalmas hangja,
Földrengés riasztó zaját csak Neki hallatja,
Övé tűzhányók gyomrában az a szörnyű lárma.
Őt dicséri angyaloknak s embereknek ajka.
Neki zenélnek bolygói, világtáncuk járva,
Övé minden világának végtelen sok hangja.
Hangzavar, mely rendszeréből látszólag kiárad,
Benne összhanggá dicsőül, békességbe olvad.
Nincsen külön harmónia és hangzavart keltő,
Ő Egy, Benne minden Egy, és Nála egy e kettő.

VII. fejezet

Az Egy Élet

Egy Élet tölti be a tér hatalmas mezőit és inspirálja a mezők művelőit. Egy Élet hozza egyedül a vetés gyümölcsseit és önmagát is gazdagítja, mikor learatja a magokat és a gyümölcsöket a hatalmas barázdákon, amelyeket a Nagy Lélegzet ritmusa szerint szántottak fel.

A magokat mélyen a tér mezőibe vetették el. Minden egyes mező tele van és a legteljesebb mértékben fog gyümölcsözni, mert az Egy Élet sohasem téved. Mikor kozmikus magok mint növények jelennek meg az idő és a tér külső mezőiben, az emberek napoknak, glóbuszoknak és holdaknak nevezik őket, amelyeken megvannak a kisebb mezők, magok és növények, az angyalok, a drágakövek, a fák, az állatok és az emberek. Az Egy Élet egyformán jelen van mindezekben, egyiknél sem kisebb vagy nagyobb mértékben. Minden forma színig telt gazdagságával és erejével.

Az angyalok a tér mezőinek szántóvetői. Elvetik a magokat ezekbe a mezőkbe, gondozzák és érlelik őket; Ők az aratók is, ők gyűjtik össze az Egy Élet minden munkájának gyümölcsét. Az Egy Akarat által éltetve, felsorakoznak a csillagközi térségen keresztül, a napok magasságaitól a földi mélységekig, mert az Egy Élet, melynek ők a megtestesítői, nem ismeri az idő és tér korlátait. Az Egy Élet látomásától megvilágosodva, egynek látják a napot, a bolygót és gyermekeit, akik azokon laknak. Tudják, hogy mindent ugyanaz a lényeg lelkesít, és mindent beborít az egységbe összefogó Szeretet.

Akarat, Élet, Szeretet, ez a három egy, térben és időben való hármas kifejezése Annak, Ami örök és változatlanul ott lakozik a megnyilvánult élet fátyla mögött. A fátyol mögötti misztérium egy napon kinyilváníthatóvá válik, amikor végre az Egy Élet visszavonja Önmagába a tér mezőiben folytatott munkájának gyümölcsét. Angyal és ember átlépi akkor ezt a fátylat, és szemtől-szembe látja majd Azt, Ami a fátyol mögött van.

Az angyalok és emberek zárandoklásának célja eszerint az, hogy olyannyira megszerezzék az akaratot, kibontakoztassák a szeretetet és beleolvadjanak az életbe, hogy ezek révén félrehúzhassák a függőnyt. Ez a célja a magvetésnek. Ez a magyarázata bánatoknak és bajoknak, szeretetnek és gyűlöletnek, elválásnak és újraegyesülésnek, a földi életben a sok születésnek és halálaknak, valamint a magasabb én elmélyült meditációinak az élet kifürkészhetetlen misztériuma fölött. Az akarat, szeretet és élet örökkévaló ragyogásának célja az, hogy a hazavezető ösvény kitaposott legyen, a függőny félre legyen húzva, a csíra az egészségre fejlődjék, a gyermek visszatérjen szülei karjaiba, és a szikra hulljon bele az örök lángba.

Hogy akkor mi történik aztán, - ki tudja, kivéve azokat, akik azon az ösvényen túljutottak az idő és a tér fátylán és beléptek az örökkévalóságba.

A hosszú zárandoklás korszakain át az Egy Élet suttog az ember szívében. Minden elragadtatásába az Egy Élet emeli fel őt és bánatain keresztül az csillapítja fájdalmát. A látszólagos szenvedés és a földi élet feszültsége mögött az Egy Élet békéje és soha nem hiányzó harmóniája érvényesül. Az Egy Élet meghallja a fájdalom és öröm minden kiáltását,

mert örökké figyel. Az Egy Élet meglát minden könnyet, mely a szemekből hull, meglátja a természet minden mosolyát, minden érző élet mosolyát, mert szüntelenül örködik. Az Egy Élet mindent ismer, mindent érez, és mindent fenntart.

Akár alacsony, akár magas valami, nem nélkülözi az örök és kimeríthetetlen szeretet támogatását. Nem árthat semmi a világoknak, vagy a világokban lakóknak, mert az Egy Élet vigyáz arra és azokra, akikben benne él. Ő a mindenütt jelenvaló, leghatalmasabb, legszeretőbb, a szüntelen kiárasztás és az örökös, kifogyhatatlan segítség az idő és tér világainak mulékony, rövid életű árnyékai közepette.

Figyelj ezért a hangra, mely örökké suttog. Tekints mélyen a szemekbe, melyek örökké vigyáznak. Süppedj a karokba, melyek örökösen fenntartanak. Add át magad annak a szeretetnek, mely sohasem gyengül. Bár az árnyékok eltűnnek, a formák összetörnek, az agónia könnyei és kiáltásai törnek fel minden oldalon, az Egy Életben mindig béke és örök boldogság fog érvényesülni. Akármilyen fájdalmas az elválás, akármilyen éles a veszteség érzése, az Egy Élet mindig közel van.

A törvények Törvénye, a sarkalatos Alaptörvény minden rendszer mögött, minden világegyetem mögött, az egész világmindenség mögött: a kiáradás és visszahúzódás Törvénye. Maga az Egy Élet is betartja ezt a törvényt. Ő lélegzik ki és húzódik vissza az újszülött világegyetembe való első kiáradásától az egyetlen bolygón élő legparányibb véglényig. Ő van az apályban és dagályban; Ő lüktet minden megnyilvánult életen keresztül.

A világ minden ritmusa ebből az elsődleges ritmusból ered. Ezen alapvető apály és dagály ritmusának modulációiban különböznek egymástól a világegyetemek, rendszerek és bolygók, angyalok, emberek és a föld minden birodalma. Minden dallamon, minden ritmuson keresztül, az élet sok formájában, mindig az Egy Ritmus uralkodik.

Minden megnyilvánulás mögött ott van az Egy Élet rendezett mozgása. A kozmikus ritmus, az egyetemes ritmus és egy naprendszer ritmusa, mindegyik a ritmus roppant nagy hierarchiájának egy része, amelyben mindegyik fokozat még tökéletesebben hozzáhangolódott az Egy Élet egyik még nagyobb szívdobbanásához.

Megszületésekor minden naprendszer az alapvető ritmusnak egy új változatát adja. Uralkodója megkapja az alaphangot, amelyhez az ő rendszerének végül hozzá kell hangolódni. Először még csak gyenge a válasz erre a hangra. Amint azonban felszabadítja saját lényének hatalmas erőit, rendszere fokozatosan megfelel az Ő akaratának. Az új hang először csak gyengén hallatszik; amint azonban a rendszer reggele delelőbe hajlik, ezt a hangot a rendszer minden atomja megszólaltatja. Végül pedig estének idején, mikor minden munka befejeződött, minden élet, a naptól a legkisebb bolygóig, az arkangyaltól a legkisebb csúszómászóig, tökéletesen válaszol az Ő hangjára. Hatalmas teste ekkor összhangban van.

Amikor végre az Egy Élet szabadon áramlik keresztül minden formán, melyet alkotott, és teljesen kifejezést nyer a tágas birodalmakban, bevégezte munkáját. A nagy lélegzet, melyet kilehelt, visszatér; amint még egyszer belélegzik, rendszere eltűnik. Ezt a nagy, örökkévaló lélegzetet a mögötte lévő nagyobb lélegzet ritmusa irányítja.

Az Egy Élet együtt tartja a világegyetem rendszereit; egy világmindenség világegyetemeit. Ő az összekötőkapocs minden forma között, a mindent átható, mindent összefogó princípium, mely napot naphoz köt, akármilyen szerteszt legyenek azok ragyogó formái. Bármikor megismerheti minden, érezheti és hallgathatja ritmusát, mert szorosan körülvesz, kívül és belül egyaránt.

Zárd el füledet a sok hangja elől és meghallod az Egynek hangját. Hunyd be szemed minden külső világossággal szemben és meglátod az Egy Világosságot. A csendben és sötétben, melybe ekkor elvonulsz, megtalálod a Hangot és a Világosságot. Elmondhatatlanul édes az Egy Élet zenéje. Leírhatatlanul dicsőséges az Ő szépsége. A Világosság örök ragyogás, a Hang korszakról korszakra énekel. Szüntelen boldogsággal fog megtelni szíved, öröm fog ragyogni szemedben, ha majd egyszer meglátod a Világosságot; mindennapi életed kényszere és nyugtalansága soha többé nem tud már vakká és süketté tenni, mert akkor már láttál és hallottál. Szépség és harmónia költözik lelkedbe és tied lesz mindörökre.

Tanuld meg a csend művészetét és a hang misztériuma feltáru előttd. Zárd be szemedet minden földi világosság számára: az örök Fényesség lesz a tied. Gyengén, mintegy a távolból, isteni harmóniákat fogsz hallani. Távoli dallamokként a mennyei birodalom angyalkórusainak énekét fogod hallani belső füleiddel. A legteljesebb sötétségen keresztül, melybe lelked belemerült, világosság fog ragyogni és tied lesz az Egy Élet szépségének ismerete.

Ha egyszer már láttál és hallottál, életedet hozzá kell hangolni a látomáshoz, mely a tied. Napról-napra és óráról-órára az Egy Életnek kell uralkodni minden gondolatodon és cselekedeteden. Életed minden tettében szépséget és harmóniát kell kifejezned, míg el nem tűnik sokféle ritmusod és egyedül csak az Egy Élet ritmusa marad meg.

Így élnek az angyalok, mindig tökéletesen hozzáhangolva, mert ők soha nem vesztették el ennek a szépségnek látomását, sem nem szüntek meg hallani és válaszolni erre az irányító Hangra. Ekképpen fognak élni az emberek is mind, ha majd megtanulták tökéletes harmóniába feloldani földi életük hangzavarát. Háború és gyűlölet fakad az elkülönülésből, az Egy Világosság iránti vakságból, az Egy Hang iránti süketségéből. Mindezek az Egy Élet nem ismeréséből erednek.

Minden emberi bánat gyógyítása, a boldogság megszületése megköveteli az Egy Élet megismerését. Akik válaszolnak a Hangra, és együtt ragyognak a Világossággal, belépnek ebbe a boldogságba; bennük békesség fog lakni, jóllehet a nemzetek háborúskodnak, és az emberek gyűlölködnek. Nincsenek olyan korlátok a mennyben vagy a földön, melyeken az Egy Élet ne tudna keresztülhatolni, melyeken keresztül ne tudná gyermekeit hazavezetni.

Jöjjetek hát ebbe a birodalomba. Hagyjátok magatok mögött a háborút és gyűlöletet mindörökre. Lépjetek be ide és nem lesz többé bánat vagy elválás. Az Egy Élet gyermekei soha el nem válnak, és az Egy Élet mindent átfogó szeretete borítja be őket mindnyájukat.

VIII. fejezet

Az Istenhez vezető napfényes ösvény

Azok, akik a boldogabb utat keresik, hagyják el az emberi lakóhelyeket. A természet szépségei között hódoljanak az Egy Életnek, minden formában tisztelve és imádva azt. A Nap fényes sugaraiban ismerjék fel a határtalan jótékonyt, mellyel ez az élet folytonosan kiárad. Lássák meg a Napban ennek az Életnek szimbólumát. Mint rendszerünk uralkodójának eleven, ragyogó testét, illesse minden tisztelet, imádat és dicséret azért a folytonos áldozatért, melyet azért hoz, hogy rendszere éljen.

Az Egy Élet tölt be minden teret, minden anyagot és minden formát, de oly korlátlan az a szeretet, amelybe minden lényt belefoglal, hogy még ez a csillogó tékozlás sem elégti ki ennek az Életnek Adományozóját. Ezért, mint Urunk a Nap, középen foglal helyet és mindannak, amit teremtett, a Napból eredő élet dicsőséges adományát nyújtja. Lemond a benne megnyilvánult Egy Élet megtartásáról, és szabadon kiárasztja, mint saját élő véré, hogy rendszere csordultig megteljen vele. Így ezek a rendszerek még gyorsabban növekednek, és még tökéletesebb edénnyé válnak az Egy Élet bora számára.

Rendszerek, világegyetemek napjai, sőt még a kozmikus napok is, ekképpen adják életüket, hogy az élő dolgok ne ismerjenek szükségét. A gyermekkor gyámoltalanságában védik és gyámolítják, legyen az világegyetem, naprendszer, bolygó, állat vagy ember. A csecsemőkori, gyermekkor, ifjúkor, a világok minden birodalmában, mind részesülnek az Egy Életből, a maguk mértéke szerint. Ifjúságában az ember elfogad; érett korában viszont adnia kell. Minden embernek szolgálni kell saját világában, amint a Nap szolgál a sajátjában, hiszen az ember miniatűr Nap. A Nap élete gyámolítja őt még az anyaméhben is. Gyermekkorát és ifjúságát a Nap fényes sugaraiban fürödve töltötte el. Kívül és belül átjárta őt a Nap élete. Hadd váljék ő is Nappá, hálából ezért a jótékonyágért. Hadd kezdjen világítani minden ember a déli nap ragyogásával. Élet és szeretet ragyogjon elő minden szívből, tiszteletteljes hálaadásban, az életért, amit kapott. Amint az ember ekképpen ad, Urunk, a Nap eljön, hogy benne lakozzék. Teste a Nap lakóhelyévé fog válni. Ekkor valóban ragyogni fog, szétárad majd ereje és szeretete, melyet Urunk, a Nap világít meg.

Nyissátok meg Neki életeteket, testeteket és szíveteket. Ajánljátok fel Neki szereteteket és hálátokat viszonzásul az Ő nagy szeretetéért és tegyétek lelketeket alkalmas lakóhellyé az Ő sugárzó fényessége számára, testeteket pedig tiszta és szent templommá, hogy Ő abban lakhasson.

Ne féljetez attól, hogy Ő megtagadja szeretetét és életét; ne féljetez, hogy imáitok viszonzatlan marad. Mert Ő megszámlálhatatlan évezredek óta árasztja ki életét; időtlen idők óta mindent összefogó szeretettel örökdió gyermekei fölött a világokban, melyeket alkotott. Kezdetől fogva arra vágyik, hogy szorosán szívébe zárja őket, tökéletes egyesülésben velük. Folytonosan kiárad, folytonosan vár a szeretet felajánlására, amely szélesre fogja tárni a kaput, hogy Ő belépjen rajta Angyalok és emberek parányi élete semmit sem számít addig, amíg az Ő nagy élete nem tud rajtuk keresztül ragyogni. Meg kell szabadulniuk a kicsiny én minden béklyójától, hogy a nagy Ént megismerjék. Ezért alázatosan, nyílt szívvel és elmével hívjuk Urunkat, a Napot.

Az angyalok nagy számban gyűlnek össze a belső világok csúcsein és imádják Őt. Mennyei kórusok zengik dicsőségét korszakról-korszakra. Minden angyal minden világban úgy ismeri Őt, mint aki forrása az élet minden formájának, minden erőnek és a végtelen szeretetnek, melynek határai ismeretlenek. Az emberek is imádták Őt az ősi időkben. Szép városokat építettek és felajánlották azokat az Ő nevében. Isteni szépségű nemzetségek jelentek meg ezekben és „Urunk, a Nap gyermekei”-nek nevezték magukat.

A ciklikus törvény hatalmas kozmikus kereke örökösen forog. Tengelye az Abszolúton nyugszik, kerülete átöleli mind a világegyetemet, melyeket valaha teremtette, vagy valamikor teremteni fognak. Minden küllő egy-egy hatalmas tölcser, mely az Abszolút hármasság erőit árasztja ki kozmoszból kozmoszba, fenntartva és átalakítva mindent. Ez a rettentő nagy kerék lassan forog, és a ciklikus növekedés törvénye rányomja bélyegét a teremtett formák ismeretlen és fel nem ismerhető összességére. A kozmikus ciklusok megfelelnek a törvény szabályainak. A világegyetemet e törvény alapján mintázzák meg. Rendszereket kormányoznak az örökös megújulások. Bolygók jelennek meg és tűnnek el törvényének mértéke szerint. Fajok születnek, kifejlődnek és elmúlnak a kerék forgása szerint. Ember, állat, növény és drágakő születését és halálát ennek a ciklikus törvénynek működése kormányozza. Ezek a kisebb ritmusok a nagy uralkodó ritmusban, mely minden világot ural; kis hullámok a nagy hullámban, amely minden teremtésen át örökösen hömpölyög; hangok az akkordban, amelyből kozmikus harmóniák születnek. Mindez együtt a kerék zenéjének terméke.

Ez a zene minden teremtett élet ragyogó háttere. Hangját meghallja minden, ami él, minden világban. Ez az alapvető egység a különbözőségek mögött. A kerék zenéje, a ritmusok végtelenségével, megfelel a nagyobb ritmusnak; a hangok végtelenségével része a nagyobb hangnak; mindent, ami él, együtt tart, egygé kovácsol. Gondoskodik ama végső szilárdságról, mellyel a körforgást végző rendszereket megerősíti. Ez az egyetlen valóság, a végső bizonyosság, mely az egyedüli állandóságról gondoskodik minden mulékony teremtmény között.

Szabadulj meg a világok, napok, rendszerek és világegyetemek gondolataitól és merj kirepülni az ismeretlenbe. Az ismeretlen legteljesebb csendjén keresztül meg fogod hallani a kerék zenéjét. Találd meg ezt, és akkor mindent megtaláltál. Tengelye benned van; küllői átmennek rajtad; külső kerülete téged is magába foglal, amint lassan keresztülhalad a tér kozmikus mezőin. Végtelenül nagy és végtelenül kicsi, benne él minden atom szívében és pörögni készletti. Mikor teljes és tökéletes, az ember szívében forog. Ahol élet és mozgás van, ott van a kerék.

Minden erő a kerék e szabályai szerint áramlik, és a formákat, melyek az áramló erőben születnek, a kerék mintájára formázták. Ez az alapvető forma, amelyre kisebb forma épül. Ezért meditálj a kerékről, fedezd fel és meg fogod találni a kulcsot, amely kinyitja neked a természet titkos erőinek kincsestárát. Az erők áramlását, amelyen minden tudomány és művészet alapul, a kerék mozgása kormányozza.

A régi időkben az emberek imádásukkal Urunk, a Nap felé fordultak. Aztán a kerék fordult egyet és az emberiség más isteneknek hódolt; mindazonáltal mozog örökösen és újra úgy határozott, hogy ezeket a régi igazságokat újból felfedjék. Az emberiség újra Istenhez tér a napfényes ösvényen. Az ősi út, az aranyból való és izzó, újból elvezeti őket a Nap szívébe. Angyalok őrzik ezt az utat időtlen idők óta; most újból megnyitották az ember előtt, hogy

járhasson rajta, felajánlva neki, hogy a napfényen át elvezetik őt a világosság központi forrásához.

Jöjjetek hát emberek fiai, fogjátok meg kinyújtott kezünket, hogy elvezethessünk benneteket Urunk, a Nap elé. A kapu angyala három erényt követel meg tőletek. Tisztaság, önzetlenség és öröm: ez ragyogjon ki életek minden cselekedetéből, és akkor gyorsan fogjátok végigjárni a napfényes utat. Tisztítsátok meg életeket, testeteket, szíveteket és elméteket. Önzetlen szeretet ragyogjon belőletek a világra és tanuljátok meg betölteni mások életét szeretettel és örömmel. Ezt a három felajánlást helyezétek életek oltárára; ezek a ti aranyaitok, tömjénetek és mirhátok. Tegyétek az újszülött napgyermek lábához, aki eljön, hogy megszülessék szívetekben.

Aztán gyakoroljátok a nyugalmat. Tanuljátok meg a csönd erejét és a béke művészetét, hogy a test, az elme és az érzelmek lecsendesüljenek. Fejlesszétek ki a szellemi figyelés képességét, hogy meghallhassátok a messzi, távoli hangot, amely oly gyenge, hogy alig hallható. Bontakoztassátok ki a szellemi látás képességét, hogy megpillanthassátok az örök világosságot, amelyhez képest csak árnyék a nap földi ragyogása. Ekképpen készüljétek az útra, amelyen mindenkinek járni kell egy napon, az ösvényre, amely az embert az ő napotthonába vezeti, Urunk, a Nap palotáinak egyikébe.

IX. fejezet

Hódolat a Napnak

Napimádás céljából nem kell más templom, mint a világ szabad és nyílt térségei, a széljárta, napsütötte hegyoldalak és síkságok, a szép völgyek, nyílt mezőségek, erdők, rétek és dombok. Hagyd el a mesterkélt formákat és férközz közel a természet szívéhez. Szervezz csoportokat, amint az angyalok teszik és csupán egyetlen cél lelkesítsen – a Nap imádása. Alkossatok menetet, végezzetek méltóságteljes szertartásokat, vállalkozatok vidám táncokra, énekeljete nagyszerű litániákat Urunk, a Nap dicsőségének a kifejezésére. Álljatok körbe, az Ő dicsőséges alakját követve és kitárt kezeteket emeljétek az ég felé. Áraszatok ilyenkor szeretetet, imádást, hálaadást és ismerjétek el Őt életetek Urának.

Hívjátok le magatok közé jelenlétét, erejét és életét. Eggyé olvasztott gondolataitok és törekvéseitek alakuljanak kehellyé, amely majd befogadja az áldásnak, életnek borát, amit Ő áraszt le. Ez a drága bor megtölti a serleget, beleömlik szívetekbe, életetekbe, eltölt benneteket a Nap erejével és fényességével. Világossága beragyogja lelketeket; erejétől ellenállhatatlanná válik akaratotok; szeretetével csordultig megtelik szívetek.

Így megvilágítva, így felfrissülve, forduljatok arccal kifelé, tárjátok ki kezeteket, és összpontosított akarattal áraszátok ki az Ő erejét és áldását a világra. Így a kör is egy Nappá alakul; izzó ragyogás fog leszállni közétek, fénylő sugarai keresztül csillognak rajtatok, hogy áldjon, megelevenítsen, és békét hozzon a világra.

Maradjatok így, s egybefont akaratotok, túlradó szívetek öntse el a világot a Nap erejével. Irányítsatok gondolataitokat még egyszer fölfelé, hálával és tisztelettel, azután menjetek könnyedén és méltóságteljesen egyenesen előre, az előbb alkotott – a Napot ábrázoló – jelképtől kifelé. Ily módon lépkedve mindegyik résztvevő egy sugarat képvisel, a napfénynek, a nap-erőnek és a nap-szeretetnek egy-egy tengelyét. Ez az együttes menet az Ő kiáradó szeretetének jelképét mutatja be.

A Nap színeképeinek színeiben játszó, kecsesen leomló ruhákat lehet viselni, és a szereplők úgy álljanak sorba, hogy az Ő dicsőséges színeit mutassák. Formáljanak sokféle mintát a színek dús sokaságával, hosszú, egyenes lándzsákat; összefont és vegyes színű vonalakat; vidáman utánozva az Ő sugarait, a különféle árnyalatoknak kör alakban való elrendezésével. Művészek tervezzék az öltözékeket és a szertartásokat. Muzikusok komponálják a zenét a dalokhoz, a magasztos énekekhez, himnuszokhoz, litániákhoz, amiket költők írjanak. Így alapítható meg újból a földön Urunknak, a Napnak imádása, hogy megnyilvánítsa az Ő uralmát a világ nemzeteknek.

A Nap tüzét ragyogó nyelvek, vagy szirmok jelképezhetik a szertartásnál. A résztvevők lángszínű ruhákba öltözhetnek és helyezkedjenek el a központi gyűrű körül. A legvilágosabbtól a legsötétebbig terjedő színárnyalatok tarkítsák a ruhákat; a lehető legvilágosabb – a majdnem fehér – alkossa a belső gyűrűt és minden egyes lángnyelv körvonalát. Ezek a körvonalak lehetnek íveltek, egyenesek vagy hullámosak és utánozzák a lobogó lángot. Lehet a középben lángoló tüzet is gyújtani. Szerkesszetekek invokációkat a tűz szellemek nagy hierarchiájához, a tűzangyaloktól a Napból való Tűz-urakig. Emberek és

angyalok egyesüljenek majd a szeretet és imádat hatalmas felajánlásában, ami a Napnak, mint tűznek szól.

Hívjátok le az Ő erejét, tisztaságát, hogy elűzze a betegséget, a sötétséget, a gonoszságot, a gyalázatot a földről. Képzeljétek el magatoknak, amint az erő lángszerűen és izzó intenzitással leszáll közétek; azután áraszátok ki ezt az erőt, kinyújtott karjaitokon keresztül, kifelé, a világ felé fordulva, a legnagyobb akaratú erőfeszítéssel és hívjátok segítségül a tűz-angyalokat.

Mikor az így kiárasztott tüzes erő beborította az egész földet, induljatok lassan kifelé, változatlanul megtartva a lánghegyű színformákat. Amint egy bizonyos távolságot elértetek, a szirmok külső szélein levők alakítsák az egészet egyetlen körré, a központi tűz körül. Majd befelé fordulva, végső meghajlással tisztelegjen mindenki a Nap tűz aspektusának.

A Napban a Világosság Urát is tisztelhetjük. Világosságát abból a célból lehet invokálni, hogy elűzze a sötétséget az emberek életéből és a világ sötét pontjairól. A résztvevők ruháinak színe legyen fehér, arany és sárga. Alakítsanak heten központi kört, amelynek méretét összefogott kezük határozza meg. Belőlük induljon ki a hét sugár, mint egy hétágú csillag. A középpontban lévő hét személy öltözzék fehérbe. Fehér legyen minden sugár belső magva, ahol a kiinduló pont van. Ezután alakuljon ki a többi sugár, a sárga változó árnyalatait elmélyítve az aranyig.

Akiknek a helye megengedi, fogják össze kezüket, így alkotva a köröket a csillagban, s összefogott kezüket emeljék fel az égre. Törekvésük és imádatuk nyomán mentális csillagnak kell felemelkedni a fejük fölé, a Nap felé. Az eszmei csillag külső szélei legyenek zártak és alkossanak virág alakú kelyhet, hogy a Nap világossága abba leszállhasson.

Hívjátok a Világosság angyalait. Tündérek, szilfek, nagyhatalmú angyalok, a nagy zene-angyalok és az ő mennyei seregeik egyesülni fognak az emberekkel, legmélyebb imádásuk felajánlásában a Nap felé, kérve, hogy az Ő világossága szálljon alá a földre, s így oszolják el a sötétség.

Az Ő ereje le fog áradni, a kehely megtelik. A szirmok ekkor kinyílnak, mindenki leereszti karját, kifelé fordul, hogy a világosság elkápráztató tündöklésben ragyogjon az egész világra. Azután induljanak lassan kifelé, áraszák ki a világosságot, nagy hétágú csillagként. Utána forduljanak vissza, s hódolva mondjanak köszönetet a világosság Urának.

A Napot, mint a Szeretet Urát, rózsaszínű, zöld és aranysárga ruhákban lehet imádni, mély ametiszt színű belső gyűrűvel. Nyolc szirmú virágforma legyen a szimbólum, úgy szerkesztve, mint a világosság csillaga, azzal az eltéréssel, hogy a csillag csúcsai lekerekítettek, mint a rózsaszirmok. A körben lévő nyolc – ametiszt színbe öltözött – testvér formázza a virág közepét, körülöttük alkossanak köröket, átmenetet a halvány sárgától az aranysárgáig, az aranysárgától a halvány rózsaszínen keresztül a legmélyebb rózsaszínig; az egyes szirmok között legyenek lágy zöld pontok. A csoport közepén egy virágzásban pompázó rózsafa méltó felajánlás lenne.

Egyedül az ametiszt-gyűrű tagjai – mindegyikük egy-egy szirmnak a töve – emeljék kezüket a fejük fölé és tekintsenek az égre. Mindannyian tekintsenek fölfelé és áraszák ki szeretetüket s imádásukat a Nap, mint a Szeretet Ura felé. Felemelkedve a magasságba, imáik

dicsőséges rózsát alkossanak, amelynek szirmai részben befelé hajlanak, csészét formáznak, hogy abba az Ő szeretete alászálljon.

Mihelyt a tökéletes szeretet, rokonszenv és részvét dicsőséges alászállása megtölti az eszmei rózsát, mind forduljanak ki arccal a világ felé, és szélesre tárt karokkal a szívvel áraszák ki az Ő szeretetét mindenüvé a földre. Még a szeretet kiárasztása közben, lassan induljanak előre, arccal kifelé, őrizték meg a virágformát, tartsák be a megfelelő távolságokat és a tökéletes virágformát., amíg a szimbólum középpontjában egy nagy kör nem marad, most mindnyájan forduljanak vissza és meghajolva tiszteletteljes hálát, szeretetet áraszsanak ki a szeretet Urának áldásáért. Ajánlják fel életüket a szeretetnek és annak a Hatalmasnak szolgálatára, aki neki – a Szeretet Urának – képviselője a földön.

Ezek a példák mintául szolgálhatnak, amelyekre az imádás más formáit lehet alapozni. A résztvevők tökéletes csendben gyűljenek össze és szívük teljék meg örömmel. Az egyedül hallható hang a Himnuszok, dalok és litániák éneklése legyen. Csendben távozzanak, egy szót se szólva, mialatt elhagyják a szertartás színhelyét. Sőt minden beszélgetés még utána is legyen áhítatos, mérsékelt, de mégis örömteljes.

A ruhák legyenek nagyon lazák és leomlók, hogy a színek tömeghatását könnyen létrehozassák. A végtagok maradjanak csupaszon, a lábakat szandál fedje. Fejdíszként főleg a színes szalagok fogják körül a fejet. A szertartásnak megfelelő jelkép legyen ott a homlok fölött, széles szalagon; úgy legyen készítve vagy festve, hogy a legnagyobb ragyogással tüntesse fel ama szertartás jelképeinek színét és formáját, amelynél viselik. Megfelelő ékköveket is lehet tenni a szalagra, egyet a homlokra, egyet a szimbólum közepébe. Ahol az éghajlat megköveteli, ajánlatos a test védelmére meleg alsóruhát viselni, természetesen ezt is a megfelelő színben.

Az angyalokkal való együttműködés eszméje legyen egyike azoknak az alapvető elveknek, amelyek a napimádás különböző formáinak kiindulásul szolgálnak. Minden résztvevő hívja segítségül őket, vagy csoportjaikat és parancsolja meg nekik, hogy legyenek küldöttei és szétosztói annak az erőnek, amelyet a világra akar sugározni. A gyermekeket meg kell tanítani arra, hogy hívják a tündéreket és alacsonyabb természetszellemeket a körükbe, ilyenmő szolgálatok elvégzése céljából. Valamelyik idősebb testvér vezesse a munkájukat, de 15. életévük elérése előtt nem kapcsolódhatnak be a szertartásokba.

Minden szertarásnál, kivéve a tűz-szertartást, középpontként nagy tömjéntartót is lehet használni.

Így dolgoznak majd együtt az angyalok és az emberek, hogy megvalósítsák az öröm, a tisztaság, a szeretet és a tűz uralmát és újból megteremtsék Urink, a Nap imádatának szertartását.

Invokációk

I.

Üdvözlégy dicsőséges Nap! Üdvözlégy dicsőséges Nap-Király! Népednek atyja! Üdvözlégy Nap-Királynő! Világaidnak anyja, nagylelkűséged tartja fenn gyermekeidet. A te világosságod és életed van mindenütt. A te erőd tölti be a világmindenséget. Mi, a te gyermekeid, felajánljuk neked lelkünket és kérünk, hogy rajtunk keresztül a te világosságod ragyogjon, a te nagyságod legyen láthatóvá, a te hatalmad még jobban megismerhetővé. Ebben a világosságban, ebben a nagyszerűségben, ebben az erőben a te örök bölcsességed gyönyörűségét ismerjük fel.

Szeretnénk úgy fényleni, miként Te; Nappá válni saját világegyetemünkben, teljesen kiárasztani a Te világosságodat, pompádat és erődöt mindarra az életre, ami kifejez téged a világokban. Itt, a mi földünkön akarjuk megvalósítani a te uralmadat; itt akarunk téged szolgálni, imádni és felfedezni minden élő teremtményben.

Engedd, hogy bennünk lévő erőd segítségével elűzzünk minden sötétséget; eltűnjék minden gonosz; megsemmisüljön minden tudatlanság. Vonj közelebb bennünket csodálatos napszívedhez, hogy felolvadjunk benned; hogy mint nap a nappal, egyesüljünk veled és így a lenti világokban minden gyermeked felszabaduljon a tudatlanság és a bűn rabszolgaságából.

Ragyogj teljes pompádban; sugározd ellenállhatatlan erődöt; életünk nyilvánítsa halhatatlan szépségedet, hogy általad átalakuljunk és testvéreinket is elvezethessük a világosság ösvényére.

Amen

II.

Ó urunk, dicsőséges Nap! Üdvözlünk téged fölkeltebben; köszöntünk, mikor legmagasabban vagy; hódolunk neked, mikor alászállsz. Meghajolunk fenséged előtt; köszönetet mondunk neked pompáért; csodáljuk szépségedet.

Világosság a világosságnak, felajánljuk neked lelkünket, hogy veled egyesülve, ragyogjunk teljességed minden dicsőségével.

Áraszd le erődöt, tölts el bennünket csordultig csodálatos erőddel; fényességed világítsa meg lelkünket.

Neked ajánljuk testünket és lelkünket; könyörgünk, szenteljen meg bennünket a te belső tüzed, hogy átalakító erejével meggyógyíthassuk a világ szenvedéseit.

Amen

III.

Angyalkórusok zengik a Nap dicsőségét, Fénylő Lények sokasága dalolja az ő pompáját. A hang tengerei, folyói, vízesései ömlenek belőlük, színes áradatként, amint pompázatosságait kisugározza.

Nap-angyalok, akik a Létezés Szívéhez közel laknak, kiterjeszthetik szárnyaikat urunk, a Nap előtt, hogy védelmezzék szemünket, hogy meg ne vakuljunk az ő világosságának mezítelen pompájától.

Hangjának mennydörgését elcsendesítik és összehangolják, hogy fülünk meg ne süketüljön annak erejétől.

Hálát adunk a hatalmas Nap-Uraknak, hogy segítségükkel egy napon szemünk sértetlenül tekinthet a Nap korlátlan ragyogására; fülünk egy napon egész terjedelmében hallhatja az Ő csodálatos hangját.

Mi az ő együttérzésükre és szeretetükre gyöngédséggel válaszolunk, s ezzel oltalmazzuk meg, védjük meg a sok életet, amelyet kötelességünk és örömünk szolgálni.

Legyen számúzve földünkről a kegyetlenség és ocsmányság; oszoljon el a sötétség, amint a mi életünkön keresztül megnyilvánul az Ő szeretete és szépsége.

Amen

X. fejezet

A LOGOSZ

Ki Ő. Aki – bár láthatatlan – mégis homályosan úgy fogható fel, mint ama Első Ok, amelyből létrejött a teremtés?

Miféle magasságokig emelkednek fel végül az angyalok és emberek hierarchiái? Miféle csúcshoz támaszkodik a sok létra, melyek – a földtől az égig nyúlva – elérnek még messzebb, egészen a végtelenségig?

Kérdezzük meg talán a Tűznek szoláris Urait, akik körülveszik a központi Tüzet, hogy mit láttak ott? Az ő kezük-e az, amely a létrák legfelsőbb fokait tartja, vagy ők is csak még nagyobb magasságokba kapaszkodnak? Kinek a keze tartja a létrákat, hogy el ne dőljenek? Van-e csak egy is a seregek között, aki meglátta az Eredeti Ok leplezetlen dicsőségét és szeme mégsem vakult bele a látványba?

Térdeljünk le talán Ízisz trónja előtt és kérjük-e esdekelve a mennyei Anyát, akit királynők udvara övez: kitől született ő? Volt-e anyja neki is, vagy pedig őbenne teljesül-e be az anyaság hatalmas skálája?

Kérdezzük-e meg az Erő Urait, akiknek kezében van az erő határtalan forrása, amely atomokat és bolygókat forogni készítet, amely kiküldi őket, hogy keringjenek pályájukon a nap körül: látták-e ők ezt az erőt szemtől-szembe? Kinek a hangja készíti őket éneklésre a hangvillákhoz hasonlóan, amelyek egy alaphangra felelnek, vagy hasonlóan a rezgő húrokhoz, melyeken egy mesteri kéz könnyedén végigfutott?

Vagy szálljunk-e le mélyen bolygónk életének középpontjába és kérdezzük meg talán a Föld Szellemét, vajon ő tudja-e, honnan jött és hová megy? Ki az uralkodó szelleme minden földeknek? Ki a központi szelleme a bolygónak és a napnak?

Mindegyik természetének megfelelően fog válaszolni, mondván, van egyetlen újjáalkotó és átalakító erő, egyetlen termékeny forrása eredménynek, egyetlen ősi hang, egyetlen ősi tárháza minden erőnek, egyetlen egyenrangú szelleme minden világ és sík minden szellemének, - egyetlen központi nap.

Mi mindegyikből tanulunk annak természete szerint; mindegyik az igazságnak egy töredékét tárja fel előttünk. Ha az egész szeretnénk felismerni, fel kellene másznunk minden létra tetejére és ott állni minden hegy csúcán. A Tűz egyik szoláris Urává kellene válnunk, egy rendszer Istenanyjává, az Erőnek és a Dalnak Urává, az összes bolygók egyetlen szellemévé. Ha majd megjártuk a hatalmas kört, csak akkor ismerhetjük meg a hatalmas egészet; akkor fogjuk fel a magasabb egységet, amely egyszerre Atya és Anya is, minden erőnek tüzes forrása, minden okozatnak bőséges oka, minden bolygónak szelleme, a Nap Uralkodója.

Amik mi most vagyunk, Ő az volt egykoron; amilyen Ő most olyanok leszünk mi is; mert mélyen bent, legbenső lényünknek van egy magja, amely tartalmazza mindazt, ami Ő volt valaha, tartalmazza Őt – egy magasabb egységet kicsiben, egy embrionális egészet. Az Ő potenciájának, termékenységének, zenéjének, erejének és állhatatosságának ígérete van

elrejtve ebben az Ő magjában, amely a mi legmélyebb énünk. Számptalan sok magot vetett Ő el rendszerében; mindegyik mag ugyanazt az ígértet tartalmazza, ugyanabból a lényegből áll, a magok mind az egyetlen Magvető magjai.

Egységben vetett Ő, mégis különféleségben fog aratni; a világokban a népek mind az Ő vetésének és az Ő magjának termékei. Amint a különféle erők, amelyeket kezel, be vannak zárva minden egyes magba és egy napon kibontakoznak majd az erőnek abba a szintézisébe, ami Ő; úgy takarítja majd be egy napon minden mag minden gyümölcsét egy hatalmas egészbe. Azt, amit elvetett egységben és learatott különféleségben, ismét egységbe gyűjti össze és ekképpen zárul be az a nap az Ő életébe, amelyben azért dolgozott, hogy mi lehessünk; vetett, hogy mi létrejyjünk; kaszált, aratott, hogy összegyűjthessen, de már nem mint magokat, hanem mint magvetőket, nem embriókat, hanem tökéletes egységeket, teljessé nőtt és kifejlődött egységeket, mint amilyen Ő maga. Aztán majd ezek is kimennek szántani más mezőkre, elvetni magjaikat és a kellő időben begyűjteni hatalmas aratásukat, hogy az Abszolútum raktára istenekkel legyen teli.

XI. fejezet

A szellemi nap világossága

Minden csodálatos létezés mögött egy egyetemesen szétszórt világosság ragyog a rendszerben; nem hasonlít a földi világossághoz, mert ahhoz fényforrás kell és valami, ami visszaverje, hogy látható legyen. A spirituális fény egyszersmind fényforrás és visszaverő anyag. Ez okozza, hogy az egész megnyilvánult rendszer izzik, mintha minden részecskéje belülről volna megvilágítva, mintha magától ragyogna, aminthogy így is van. A szellemi nap mindenhol jelen van; fénye egyaránt megvilágít minden anyagot és minden formát: helye nincs rögzítve a rendszerben, sem valamely központi pontja. A legtávolabbi bolygó és a központi nap egyaránt izzik, egyforma sugárzással, mert a szellemi nap fénye világítja meg.

Titokzatos; mentes a forróságtól; kifürkészhetetlen, megfoghatatlan, rejtett és távoli; állandó befolyást gyakorol a rendszerre és abban mindenre, amit magába zár. Fátyol nem homályosíthatja el a fényét, mert sugarai minden anyagon áthatolnak; nem irányítható, meg nem változtatható, nem korlátozható vagy kioltható és a világban, amelyben a szellemi nap sugároz, nincs sötétség sehol.

Bármilyen magasra emelkedjenek is a legnagyobb angyalok, látják világosságát; és bármilyen mélyen szálljanak is alá, izzása mindent megvilágít; mélységes csend uralkodik, a legteljesebb nyugalom, tökéletes egyensúly és rendíthetetlen szilárdság; a mozgás megszűnik, nincs forma; nincs más, mint a fény.

A bejárat ebbe a világba ott van minden élő dologban; a kapu megtalálható minden birodalomban, minden atomban és minden ember tudatában. És ha egyszer a bejáratot egyszer megtaláltuk, láthatóvá válik a szellemi világosság világa; nincs kezdete, sem középpontja, határait sem lehet felfedezni, még a gondolata sem merül fel ezeknek a kezdeteknek, középpontoknak és határoknak, sem semmi más gondolat; a létezés elenyészik, az öntudat eltűnik, és semmi sem marad fenn, csupán a világosság.

Ez a világosság alaktalan, korlátlan, változatlan, egyforma, és csupán egy tulajdonsága van: Ő VAN; ő nem negatívum. Hogy vajon a megnyilvánulatlan Logosz világossága-e ő, ki tudná megmondani? Megnyilvánult, mégsem látszik benne megnyilvánulás; hogy vajon ő lenne-e az abszolút világosság visszatükröződése, ki tudja? Sem pozitív, sem negatív állítással nem lehet leírni; nem osztható fel; túl van minden ellentétben és különféleségen, nem elvek kormányozzák, nincsenek benne képzetek, csupán a világosságé.

Amikor a világosságnak ebbe a világába lépünk, az idő elenyészik, a tér megszűnik létezni, hierarchiák, fajok, egyedek és tömegek, a tudat síkjai, a fejlődés módszerei eltűnnek; csupán csak a világosság marad. Az önismeret elvész, minden tudat elhalványul, ama világosságot kivéve; tiszta, fehér és oly nagy intenzitással izzó, hogy a földön vakító ragyogás lenne. Az a világ nem nyújt sem örömet, sem fájdalmat, nem vonz, és nem taszít, nem sarkal, és nem hangol le; hanem inkább létezésének ismerete egyensúlyt eredményez, és amikor valaki erre a tudásra emlékezik, rendíthetetlen derű árasztja el. Bár mentes minden földi tulajdonságtól és leírhatatlan, mégis annak, aki ebbe a világba belépett, mindörökre biztos menedékké válik, olyan kikötővé, mely nem ismer vihart. A szellemi nap világossága áthat minden formát és minden tudatot; ezért a gondolatot közvetlenül feléje lehet irányítani; a

tudat beléphet oda, de a tudomásulvételnek minden képessége – a világosságot kivéve – azonnal megsemmisül. Mégis talán a tudatnak egy része mindig az örök világosság e világában lakik. Talán ugyanakkora rész, amekkora a megnyilvánult világban lakozik, mert lehet, hogy ez minden létezésnek gyökere, visszatükrözése az ok nélküli Oknak és minden tudatban, minden formában képviselve van.

Te, akinek megtanítottam a tudat és forma világait, a föld, a tűz, a víz és a levegő világait; aki szavaimon keresztül felfogtad egy-egy villanását azoknak a Hatalmasoknak, Akik tenyerükön tartanak bennünket, Akiknek egy-egy bolygó – ami oly nagynek látszik a mi képzeletünkben – csak egy atom; te, aki megértetted a hierarchikus fokozatokat, amelyeken rendszerek és világegyetemek alapulnak, azt ajánlom neked, legyen menedéked az örök-izzó szellemi világosság e világának ismerete. Ott sem a hierarchiáknak, sem a rendszereknek, bolygóknak, vagy napoknak nincs valamiféle helyük - ott a mozgás megszűnik -, és csak a világosság marad fenn. Igyekezzél megvetni lábadat abban a világban; és szorosan tartva így a lét balkezét, találj békét és rendíthetetlen egyensúlyt, a látomás tökéletes pontosságát, a dolgok átfogó ismeretét; úgy, hogy a mind nagyobb bonyolultság és több cselekedet között, amellyel életed tele van, észrevehesd az örök világosság a tökéletes egyensúlyt, a mindent átható csendet.

Keresd önmagadban ennek a világnak kapuját és ha megtaláltad, tanulj meg benne lakni is mert ott, és csakis ott pillanthat bele imitt-amott a tér és idő vándora az örökkévalóságba.